

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
Αερογραμμές - Τράπεζες - Λιμάνια - Δάσκαλοι
- ΔΙΕΘΝΗ: Λίβανος - Χουλιγκανισμός στο Χέϋζελ
- Φασισμός και σταλινισμός
- Συγκρούσεις στην ΕΔΕΚ
- Οι εκλογές στα Βόρεια

Μετα την απόφαση του Ανώτατου Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Οι τυπικές διαδικασίες
δεν αντικαθιστούν την ουσία

Κανένας δεν περίμενε πως η απόφαση του ανώτατου δικαστηρίου για την προσφυγή του Κυπριανού θα έλυε κανένα πρόβλημα. Αυτό το αίσθημα είναι που «δικαίωσε» πανηγυρικά το Ανώτατο, με μια απόφαση που όλοι θεώρησαν δική τους νίκη. Αφτο που φαίνεται καθαρά απο την απόφαση είναι ότι η κρίση δεν μπορεί να λυθεί με καμμία τυπική διαδικασία, ότι είναι τόσο βαθειά που οι δικαστές του Ανώτατου το μόνο που τόλμησαν να κάμουν είναι να δώσουν ένα νομικο χρησιμο που δεν ξεκαθαρίζει τίποτε.

Πριν όμως μπούμε στην ουσία της κρίσης είναι καλά να καταπιστούμε λίγο με την απόφαση του δικαστηρίου και τις διάφορες αντιδράσεις σ' αυτήν. Αυτό που λέει η απόφαση είναι περίπου ότι η Βουλή είχε το δικαίωμα να πάρει την απόφαση που πήρε, έξω απο τα πλαίσια του συντάγματος και ο Πρόεδρος με τη σειρά του καλά έκαμε να αρνήθηκε τη δημοσίευση της απόφασης στην επίσημη εφημερίδα της δημοκρατίας και είχε κάθε δικαίωμα να αγνοήσει μια τέτοια απόφαση της Βουλής.

Αυτο χαρακτηρίστηκε «σαφής απόφαση» (!) απο την «Χαραυγή», «Ιστορικής σημασίας» την χαρακτηρίζει ο ΔΗΣΥ. Τόσο «σημαντική» και «σαφής»

που τόσο το ΑΚΕΛ και ο ΔΗΣΥ όσο και ο Κυπριανού και το ΔΗΚΟ με ανακοινώσεις τους ισχυρίζονται ότι «δικαιώθηκαν» απο την απόφαση. Η σύγχυση δεν είναι τυχαία και ήταν φανερό ότι αυτο θα ήταν το αποτέλεσμα απο την μορφή που πήρε η υπεράσπιση της Βουλής στο δικαστήριο. Η επιχειρηματολογία στη βάση ότι το Ανώτατο δεν είναι αρμόδιο να εξετάσει την υπόθεση ήταν μια σοβαρή υπαναχώρηση απο τις αρχικές προθέσεις ΔΗΣΥ-ΑΚΕΛ. Ας μην ξεχνούμε πως έσπρωξαν τον Κυπριανού στο Δικαστήριο, ότι δήλωσαν πως θα δεχτούν την απόφαση του Ανωτάτου. Ακόμα, η μοναδική εκκρεμότητα που χρειαζόταν πρακτική ενέργεια ήταν το θέμα της δημο-

σίευσης στην επίσημη εφημερίδα. Και σ' αυτό το Ανώτατο «δικαίωσε» τον Κυπριανού.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΦΘΟΡΑΣ

Είναι φυσικά σωστή η θέση του Κληρίδη ότι το θέμα είναι πολιτικό, και όχι νομικό. Γιατι όσο νομικό δικίο και νάχει ο Κυπριανού το γεγονός παραμένει ότι κέρδισε τις εκλογές για την προεδρία με τις ψήφους του ΑΚΕΛ. Είναι όμως ταυτόχρονα υποκριτικό απο μέρους του Κληρίδη να επικαλείται «τη θέληση της πλειοψηφίας» ενώ μέχρι πριν την καταγγελία του «μίνιμου» οι ψήφοι του ΑΚΕΛ δεν μετρούσαν και αποκάλυψε και πάλι τον Κυπριανού «Πρόεδρο μειοψηφίας». Δεν πρόκειται καθόλου για θέμα συνέχειας στη σελ. 2

Η συντριβή της δεξιάς στην Ελλάδα ανοίγει το δρόμο για το σοσιαλισμό

«Πέ-θα-νε-ε! πέ-θα-νε-ε! Υό-φη-σε-ε!»

Με κραυγές ασυγκράτητου πάθους και με εκδηλώσεις «ποδοσφαιρικού» ενθουσιασμού γιόρταζε τη συντριβή της δεξιάς για ολόκληρα εικοσιτετράωρα ο ελληνικός λαός με επίκεντρο τις εργατικές φτωχογειτονίες και το κέντρο της Αθήνας - που «καταλήφθηκε» για 6 τουλάχιστον ώρες απο εκατοντάδες χιλιάδες ενθουσιώδεις διαδηλωτές.

Η επανεκλογή του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές της 2ας του Ιουνίου ήταν πραγματικά μια τεράστια νίκη για το εργατικό κίνημα της Ελλάδας. Ήταν μια νίκη για την οποία πάλαιψαν πολυ σκληρά όλα τα καταπιεσμένα στρώματα της κοινωνίας.

Τα αποτελέσματα των εκλογών δείχνουν πως το κύριο σύνθημα του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές «ο λαός δεν ξεχνα τι σημαίνει δεξιά», μπήκε στο πετσί των εργαζομένων και της νεολαίας, ενώ οι παλιοι αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έτριβαν τα μάτια τους μπροστα στο σύνθημα του Φλωράκη «η δεξιά δεν είναι μαμπούλας» - σύνθημα για το οποίο πλήρωσε ακριβα το ΚΚΕ στις 2 του Ιουνίου.

Η νέα κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ κι ο Α. Παπανδρέου ψηφίστηκαν ξανα απο το λαό. Αυτή η ψήφος ήταν με όρους: Να εφαρμοστούν επιτέλους οι σοσιαλιστικές διακηρύξεις και αρχές του ΠΑΣΟΚ για να μη ξανασηκώσει ποτε πια κεφάλι η αιματοβαμμένη δεξιά. Με μια πρωτόγνωρη διάθεση και συνειδητοποίηση οι εργάτες και οι νεολαίοι ξαναπαίζουν σήμερα στο ΠΑΣΟΚ όπου συσπειρωμένοι γύρω απο την Μαρξιστική τάση, ξεκίνημα που δικαιώνεται κι αγκαλιάζεται σήμερα απο όλους τους αγωνιστές του κινήματος ετοιμάζονται να δώσουν τις πιο σκληρές μάχες στην ιστορία του Ελληνικού εργατικού κινήματος.

• Εκτενής ανάλυση απο το Δώρο Μιχαήλ που έλαβε μέρος μαζί με άλλους κύριους Μαρξιστές της Αριστερας Πτέρυγας στην προεκλογική εκστρατεία του ΠΑΣΟΚ. ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ 10 και 11

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΑ ΤΣΙΜΕΝΤΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ

Στις 13 του Μάη (Δευτέρα) ξεκίνησε στην τσιμεντοποιία Βασιλικού αβρόμητη απεργία διαρκείας που κράτησε δυο μέρες με καθολική συμμετοχή όλων των εργαζομένων απο όλα τα τμήματα. Και με τους συντεχνιακούς ηγέτες απεργοσπάστες να έχουν μοναδικο-τους μέλημα για δύο μέρες το πως θα σπάσουν την απεργία. Με απεργοσπάστες επίσης τους τοπικούς αντιπροσώπους

ΠΩΣ ΞΕΣΠΙΑΣΕ Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Απο τις 26 Απρίλη (Παρασκευή) είχαν αρχίσει διαπραγματεύσεις μεταξύ συντεχνιών, διευθύνσης και υπουργείου εργασίας για το καινο θέμα των μαζικών απολύσεων στη τσι-

μεντοποιία. Μέχρι τις 9 Μάη (Πέμπτη) οι διαπραγματεύσεις μπλοκαρίζονταν σε αδιέξοδο. Στις 10 Μάη (Παρασκευή), η ώρα 4 μ.μ., την ώρα που σχόλαν οι εργάτες, η διεύθυνση ανάγκηλε στους απολυμένους ότι απο Δευτέρα δεν

στο εργοστάσιο.

Ο λόγος που πέτυχε η απεργία ήταν η ενότητα των εργαζομένων απολυμένων και μη. Η κατανόηση απο τους μη απολυμένους ότι η επίθεση της εργοδοσίας στρεφόταν ενάντια σ' όλους και η σύνδεση των αιτημάτων των απολυμένων με τα αιτήματα των μη απολυμένων αποτέλεσαν τη βάση γι' αυτή την ενότητα.

θα έλθουν δουλειά και τα δικαιώματα τους θα πληρωθούν σε τέσσερις μήνες! Οι εργάτες τηλεφώνησαν αμέσως στις συντεχνίες οι οποίες υποσχέθηκαν να έρθουν την Τρίτη για ενημέρωση (τη Δευτέρα είχαν σύσκεψη)!! Μετα απο αυτο οι

απολυμένοι αποφάσισαν να κατεβουν τη Δευτέρα στο εργοστάσιο και να κινητοποιήσουν και τους υπόλοιπους εργάτες για απεργία. Κάτω απο την καθοδήγηση της επιτροπής των

συνέχεια στή σελ. 3

ΝΕΑ ΗΓΕΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΤΥΚ

Οργάνωση κι αγώνας για λύση των προβλημάτων στις τράπεζες

ΕΤΥΚ: Μετά το 18ο Συνέδριο

Για πρώτη φορά στα χρονικά της ΕΤΥΚ, οι προετοιμασίες για το 18ο Συνέδριο της Συντεχνίας έγιναν με τόση οργάνωση και δυναμισμό. Αυτό ωφείλεται: Απο τη μια στα πρώτα σημάδια της οικονομικής κρίσης, που ωρίμασε και συνειδητοποιήσε σε κάποιο βαθμό τους τραπεζοϋπαλλήλους. Απο την άλλη η αδυναμία και ανικανότητα της συντηρητικής ηγεσίας της ΕΤΥΚ να αντιπαρατακτεί και να συγκρουστεί με τους εργοδότες που οι επιθέσεις τους γίνονται ολοένα και πιο οργανωμένες και βίαιες. Απο την άλλη έκαναν τους τραπεζοϋπαλλήλους να συνειδητοποιήσουν πως μ' αυτή την ηγεσία δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν την εργοδοτική πλευρά. Θα ξεπουλάνε ξανά και ξανά τα δικαιώματά τους και θα βρίσκονται συνέχεια διασπασμένοι και αδιάφοροι, έρμαιο στις υφαρπακτικές επιθέσεις του Συνδέσμου των τραπεζών.

Το Συνέδριο κύλησε μέσα σε «απόλυτη τάξη» και «ηρεμία», διατηρήθηκαν στο έπακρο οι «δημοκρατικές» διαδικασίες, απεδείχθη περίτρανα το «συναίσθημα αυξημένης υπευθυνότητας» και «ωριμότητας» των τραπεζικών! Αυτά ήταν περίπου τα λόγια του προέδρου του Συνεδρίου που προσπαθούσε να πείσει πρώτα τον εαυτό του και μετά τους υποψηφίους και επίσημους του κράτους και να τους καθυποχώσει ότι τίποτα δεν συμβαίνει. Οι κινητοποιήσεις των τραπεζικών για νέα ηγεσία, η όξυνση στις σχέσεις ηγεσίας-μελών για κάποιους δεν ήταν παρα μυθεύματα και ευσεβοποιήσιμος αυτών που δεν θέλουν το καλό της ΕΤΥΚ. Αυτών που θέλουν να χαλάσουν την ωραία εικόνα που σχημάτισε η κυπριακή κοινωνία για τους τραπεζικούς ότι είναι μια ήσυχη τάξη που δεν δημιουργεί προβλήματα! Τη σύνοψη της ΕΤΥΚ εξέλεξε άλλωστε και ο Υπουργός Εργασίας κ. Μουσιούττας. Τόνισε χαρακτηριστικά στον πρώην Γ.Γ. ότι η ΕΤΥΚ είναι η μόνη συντεχνία που δεν δημιούργησε σοβαρά προβλήματα στο κράτος.

Έτσι η ατζέντα εφαρμόστηκε... κατά γράμμα εκτός φυσικά αν εξαιρέσουμε το πιο σημαντικό της μέρους, τις προγραμματικές αρχές και το Σχέδιο Δράσης!

Κι αυτο παρα το γεγονός ότι πολλοί σύνεδροι καταπίστησαν στο Συνέδριο με μια σειρά απο ζητήματα, όπως την ανάγκη για πιο δημοκρατική οργανωτική διάρθρωση, καταστατικές αλλαγές έτσι που να επιτρέπεται η αποκέντρωση και η ενδυνάμωση των κλαδικών επιτροπών και της βάσης γενικά, το κογκρέσσο συντεχνιών κάτω απο τον έλεγχο των εργαζομένων κοκ.

Παρόλα αυτά το απερχόμενο Διοικητικό Συμβούλιο απέφυγε να προτείνει προγραμματικές αρχές, σχέδιο δράσης ενώ το προεδρείο του Συνεδρίου παρέκαμψε έντεχνα το θέμα.

Έτσι το Συνέδριο διέρρευσε χωρίς να δεσμεύσει με οποιοδήποτε τρόπο το νέο Διοικητικό Συμβούλιο στη δράση του.

Το τελευταίο μέρος του συνεδρίου, ήταν οι εκλογές του νέου Δ/κου Συμβουλίου. Σχετικά με τις εκλογές αυτές, τις υποψηφιότητες, τα σχήματα, τις παρατάξεις κ.λ.π., λέχθηκαν και γράφθηκαν πολλά, ακούστηκαν άλλα τόσα.

Η συνειδητοποίηση των τραπεζοϋπαλλήλων είχε σαν αποτέλεσμα την απόρριψη του κατεστημένου και την εκλογή πολλών νέων ανθρώπων με πολλή διάθεση για δουλειά και αγώνα. Φάνηκε ξεκάθαρα ότι οι τραπεζοϋπαλλήλοι θέλουν μια συντεχνία δυναμική, που

θα μπορούν να εμπιστευτούν. Μια ηγεσία που θα πάρει τα μηνύματα της περιόδου που διανύουμε κι δεν θα διστάσει μόλις χρειαστεί, να συγκρουστεί με την εργοδοσία. Μια συντεχνία που θα αγωνίζεται για το συμφέρον των μελών της.

Η προηγούμενη συντηρητική ηγεσία της ΕΤΥΚ, καλλιέργησε πολύ επιμέλως ένα αίσθημα αδιαφορίας ανάμεσα στα μέλη. Το ξεπούλημα των αιτημάτων το ένα πίσω απο το άλλο, η αδυναμία να εμπιστευτεί τα μέλη και να εκμεταλλευτεί τη διάθεση τους για δυναμική διεκδίκηση των αιτημάτων τους, οδήγησε σταδιακά στο να πιάσουν τα μέλη να την εμπιστευτούν. Εξ άλλου οι συγκριτικά καλοί όροι εργασίας των τραπεζικών (που δικαιούνται ασφαλώς και πολύ περισσότερα μια και αυτοί είναι που δουλεύουν για να πραγματοποιούν οι τράπεζες τα τεράστια κέρδη τους) είχε σαν αποτέλεσμα την έλλειψη αγωνιστικότητας και ταχικής συνειδητοποίησης. Πίστεψαν ότι θα μπορούσαν να απολαμβάνουν αυτά που κερδίζουν επ' αόριστο, αλλά ακόμα πως θα έχουν την δυνατότητα, το ίδιο εύκολα, να κερδίζουν ακόμα περισσότερα ωφελήματα.

Σήμερα όμως περνούμε μια περίοδο κρίσης (χημικές βιομηχανίες, τσιμέντα, κυπριακές αερογραμμές κοκ) και αντίδρασης του κεφαλαίου, μια περίοδο πολύ δύσκολη για το εργατικό κίνημα της Κύπρου. Βλέπουμε τους αστους κεφαλαιοκράτες συσπειρωμένους όσο ποτέ άλλοτε απο την εποχή της ανακήρυξης της Δημοκρατίας το 1960. Στόχος τους η δυναμική κι ενιαία αντιμετώπιση του εργατικού κινήματος που άρχισε να «αποθρασύνεται». Που άρχισε κι' αυτό να ζητά το μερτικό του. Πρέπει ακόμα να πούμε πως ο λόγος που οι εργοδότες έχουν συμψηφίσει αυτο το μέτωπο είναι διότι έχουν συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορούν άλλο να κοροϊδεύουν τους εργαζόμενους και τρέμουν την οργή τους.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα αναλαμβάνει η νέα ηγεσία της ΕΤΥΚ. Σε μια περίοδο πολύ δύσκολη που θα οξυνθεί ακόμα περισσότερο στα επόμενα 1-2 χρόνια. Γι' αυτό και τα καθήκοντα και ευθύνες που έχει ανέβαντι στον Τραπεζοϋπαλληλικό κόσμο είναι τρομερά αυξημένες.

Είναι σίγουρο πως η νέα ηγεσία θα δεχτεί πολλές επιθέσεις και απο την εργοδοσία αλλά και απο μέσα, απο τα κατάλοιπα δηλαδή της αντίδρασης και του κατεστημένου. Απο την εργοδοσία διότι, όπως αναλύσαμε και πιο πάνω, μπαίνουμε σε περίοδο νέας κρίσης του καπιταλισμού και άρα όξυνσης της σχέσης ανάμεσα στο κεφα-

λαίο και την εργατική τάξη. Η επίθεση και η υπονόμευση που θα δεχτεί απο τα μέσα θα προέρχεται απο τις δυνάμεις της αντίδρασης και του κατεστημένου που νοιώθουν πως δεν μπορούν να ελέγχουν πια την Ε.Τ.Υ.Κ.

Μπροστα σ' αυτούς τους κινδύνους, το νέο Διοικητικό Συμβούλιο της ΕΤΥΚ πρέπει να συσπειρωθεί γύρω απο ένα δυναμικό πρόγραμμα πάλης και ενωμένοι μαζί με τα μέλη της ΕΤΥΚ να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις του κεφαλαίου και της αντίδρασης. Έχουν καθήκον να εξηγήσουν στα μέλη πως πρέπει να ξεχάσουν τους παλιούς καλούς καιρούς που κέρδιζαν χωρίς πολλούς αγώνες, πως στην επόμενη περίοδο θα χρειάζονται μάχες και πρέπει να τους προετοιμάσουν σωστά.

Έχουν επίσης καθήκον να αναπτύξουν τις σχέσεις ηγεσίας-βάσης, να αποκεντρώσουν

την εξουσία, να γίνεται σωστή και τακτική ενημέρωση των μελών, να ενισχυθούν οι κλαδικές επιτροπές για να ενθαρρυνθεί η κριτική και ο έλεγχος της ηγεσίας απο τη βάση.

Πέραν όμως απο τις σωστές σχέσεις που πρέπει να κτιστούν ανάμεσα στα διάφορα σώματα και επίπεδα της συντεχνίας, η νέα ηγεσία πρέπει να αγωνιστεί για ένα ενιαίο συνδικαλιστικό φορέα, ένα Κογκρέσσο Συντεχνιών που να ελέγχεται άμεσα απο τους εργα-

ζόμενους. Αυτή είναι μια θέση που υποστηρίζεται σήμερα απο πολλές συντεχνίες. Σήμερα παρα ποτέ επιβάλλεται η ενότητα των εργαζομένων για να αντιμετωπίσουν την ενότητα των καπιταλιστών.

Το νέο Δ/κο Συμβούλιο πρέπει να επαναφέρει στην επιφάνεια καίρια αιτήματα που έχουν καταχωνιαστεί και παραγνωριστούν. Τέτοια είναι: Η απόλωση του άρθρου 33 των Συμβάσεων για τα μη διαπραγματεύσιμα θέματα, η μείωση

του ωραρίου, η μείωση του χάσματος μεταξύ ψηλά και χαμηλά αμοιβομένων, η κατάργηση του ceiling στα στεγαστικά δάνεια, οι εντατικές συνθήκες δουλειάς που καταστρέφουν την υγεία των τραπεζικών κ.α.

Η δυναμική πάλη για τα πιο πάνω θα βρει οπωσδήποτε τη συμπαράσταση και την εμπιστοσύνη της τραπεζοϋπαλληλικής μάζας. Γι' αυτό άλλωστε τους ψήφισε, γι' αυτό άλλαξε την ηγεσία της Ε.Τ.Υ.Κ. Η νέα ηγεσία δεν έχει κανένα δικαίωμα να αφήσει τους Τραπεζοϋπαλλήλους να πισωδρομούν συνέχεια. Είτε θα τραβήξει μπροστα και θα παλαίψει μαζί με τα μέλη και τους άλλους εργαζόμενους για τα δικαιώματά τους, και έχει όλη τη δύναμη φτάνει να το συνειδητοποιήσει για να κερδίσει αυτόν τον αγώνα, είτε θα αφήσει τους Τραπεζικούς να ξεναπέσουν στο λήθαργο και την αδιαφορία και να χτυπιούνται ανελέητα απο την εργοδοσία.

Η ΕΤΥΚ έχει τεράστια δύναμη σαν συντεχνία που μπορεί, αν χρησιμοποιηθεί σωστά να κερδίσει τεράστια ωφέλη και για τους τραπεζικούς αλλά και για το εργατικό κίνημα της Κύπρου γενικότερα.

Τραπεζικός Υπάλληλος

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

συνέχεια απο την πρώτη αρχών μα για πόλεμο φθορας στην προσπάθειά του για αναρρίχηση στην προεδρία.

Πολυ πιο δύσκολη είναι η θέση του ΑΚΕΛ. Η επίθεση ενάντια στον Κυπριανού έχει φτάσει σε τέτοια επίπεδα που ακόμα και η ηγεσία του ΑΚΕΛ θα δυσκολευτεί να κάμει μια νέα στροφή και να τον ξεναυποστηρίξει. Επίσης πολυ δύσκολη είναι και πιθανή συνεργασία με τον Κληρίδη. Και στις δυο περιπτώσεις δεν είναι καθόλου βέβαιη η πειθαρχία των μελών του. Ακόμα και στην περίπτωση που το ΑΚΕΛ βρίσκει κάποιο δεξιό υποψήφιο για να υποστηρίξει η έλλειψη ενθουσιασμού μέσα στις ΑΚΕΛΙΚΕΣ μάζες για κάτι τέτοιο, θα κάμει πολυ πιθανο ένα δεύτερο γύρο με αντιπαλούς τον Κληρίδη και τον Κυπριανού, με τα ίδια και πάλι διλήμματα.

ΤΑΞΙΚΟ ΙΣΟΖΥΓΙΟ

Όσο κι αν φαίνεται παράξενο ο Κυπριανού μπορεί να επιπλέει στην προεδρία γιατί ο ΔΗΣΥ και το ΑΚΕΛ δεν μπορούν να συνεργαστούν. Παρα τη φαινομενική συνεργασία τους στην υπόθεση του ψηφίσματος της Βουλής, μια εκλογική συνεργασία είναι, για την ώρα τουλάχιστον, αδύνατη. Η ίση δύναμη των δυο κομμάτων αντανάκλα ένα ταξικό ισοζύγιο που δεν επιτρέπει την απόλυτη επικράτηση της δεξιάς: για χρόνια τώρα η δεξιά είναι υποχρεωμένη να εξασφαλίζει την ανοχή των ηγετών του ΑΚΕΛ για να κυβερνήσει. Ο Κληρίδης και ο Συναγερμός κέρδισαν την πλειοψηφία της δεξιάς για ναβάλουν τέλος σ' αυτή την κατάσταση.

ΕΝΔΟΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ

Αυτο δεν σημαίνει καθόλου πως ο Κυπριανού κάθεται ασφαλισμένος στην θέση του προέδρου. Αντίθετα, η θέση του είναι αρκετα ασταθής και τραντάγματα όπως το ψήφισμα της Βουλής δημιουργούν σοβαρά προβλήματα. Αν δεν υπάρξουν γεγονότα που να αμβλύνουν την επίθεση ΑΚΕΛ - ΔΗΣΥ, η πίεση για εκλογές δεν θα μπορεί ν' αντιμετωπιστεί για πολυ. Ένα τέτοιο γεγονός ίσως να είναι μια νέα προσπάθεια για λύση του Κυπριακού. Ήδη φαίνεται πως ο Κυπριανού έχει τώρα δεχτεί αυτά που δεν δέχτηκε στην Νέα Υόρκη. Δεν είναι καθόλου παράξενο ο Ντενκας μετα την πρόσφατη επιτυχία του στις εκλογές, να προσπαθήσει να πάρει ακόμα περισσότερες παραχωρήσεις απο τον Κυπριανού που θα προσπαθεί να «εξιλειωθεί» για την προηγούμενη αποτυχία του.

ΕΔΕΚ

Μπροστα σ' αυτή την κατάσταση η ηγεσία της ΕΔΕΚ δεν μπόρεσε να χαράξει μια συνεπή πορεία. Αντι να πάρει

την πρωτοβουλία ενάντια στον Κυπριανού, ενάντια στις συνομιλίες των αστών, στέκει δίπλα στον Κυπριανού απλά και μόνο γιατί δεν υπογράφει το έγγραφο Γκουεγιάρ. Αντι να ζητήσει εκλογές, ζητά πρώτα δημοψήφισμα που να... δεσμεύσει τον επόμενο πρόεδρο (!) Αντι να προετοιμάζεται για διεκδίκηση των εκλογών προετοιμάζει το έδαφος για να ψηφιστεί ο Κυπριανού.

Όμως η εποχή

που ζούμε δεν προσφέρεται για συμβιβασμούς. Αυτο το έμαθε με τον σκληρό τρόπο το Κόμμα Κοινωνικής Απελευθέρωσης στο Βορρά. Οι υποχωρήσεις που έκαμε για να γίνει αρεστο στην δεξιά δεν αύξησαν τους ψήφους του μα το μείωσαν στο ένα τρίτο της προηγούμενης δύναμής του. Αυτο που χρειάζεται σήμερα η ΕΔΕΚ είναι μια επιθετική πολιτική με στόχο την εξουσία.

Η σάτιρα της ημέρας

Η απόφαση του Ανωτάτου

Η απόφαση εβγήκε... Έγινε για μόλις για λέσα μα εγώ δεν βρήκα άκρη, ούτε... βγήκε από μέσα. Την εδιάβασα πλειστάκις και χωρίς να μου πάζω μα μερθεύτηκα διότι, από... γρίφους δεν σκαμπάζω ούτε είμαι η Πυθία για να κάθομαι να λύω τους... χρησμούς του Ανωτάτου και να σας τους αναλύω. Η απόφαση εβγήκε... Για χατίρι για λαλέλι ο καθείς την... μεταφράζει ελευθέρως όπως θέλει κι ευτυχώς είναι κομμένη και ραμμένη με αγάπη και στου Σπύρου μας τα μέτρα, και στου Γλαύκου και στου Πάπη!

Διοζένης

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΟΙΕΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ

Η απεργία που τρομοκράτησε εργοδότες και συντεχνιακούς ηγέτες

συνέχεια από την πρώτη

απολυμένων ζήτησαν συμπαράσταση από τους μη απολυμένους συναδέλφους τους. Ανταποκρίθηκαν αμέσως: Το ένα τρίτο κατέβαινε μετά το άλλο.

Οι τοπικοί αντιπρόσωποι, όταν το πρωί διαπίστωσαν τις διαθέσεις των απολυμένων τρομοκρατήθηκαν. Ο ένας υποσχόταν ότι μέχρι τις 7.40 π.μ. θα πει τι ώρα θα έρθουν οι συντεχνιακοί ηγέτες στο εργοστάσιο. Άλλος προσπάθησε να προκαλέσει φασαρία και επεισόδια. Άλλος προσαπαύσε να τους πείσει να πάνε στην καντίνα για να συζητήσουν εκεί τα ιδιαίτερα προβλήματα-τους σαν απολυμένοι. Απομονώθηκαν σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Σε λίγη ώρα όλα τα τμήματα ήταν έξω. Για πρώτη φορά στην ιστορία της τσιμεντοποιίας έαβησε ο φούρνος!

Η διεύθυνση άμα είδε πως οι απεργοσπαστές δεν μπορούσαν να σταματήσουν τους εργάτες, προσπάθησε με καλοπάσματα να τους στρέψει πίσω. Σύμφωνα εγκατέλειψε την προσπάθεια, γιατί οι εργάτες ήταν ανένδοτοι. Η μόνη ελπίδα που της απομένει ήταν οι συντεχνιακοί.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΚΩΝ

Το μεσημέρι κατέβηκαν στο εργοστάσιο οι συντεχνιακοί ηγέτες Κλείτος, Μεθοδίου (ΣΕΚ) Ποδινάς (ΠΕΟ) (βρήκαν τελικά το χρόνο) με ένα και μοναδικό σκοπό. Πως θα σπάσουν την απεργία.

Μετά από δυο ώρες περίπου διαπραγματεύσεις με την διεύθυνση βγήκαν στις 3 μ.μ. για συνέλευση. Προσπάθησαν απεγνωσμένα να πείσουν τους εργαζομένους ότι η εταιρεία δεν έχει λεφτά. Αυτό δηλαδή που δεν κατάφερε να κάμει η διεύθυνση, προσπάθησαν να κάμουν οι συντεχνιακοί ηγέτες!

Η απεργοσπαστική πολιτική των συντεχνιακών ηγετών εκφραζόταν διάχυτα στη συνέλευση με κάθε δυνατό τρόπο:

«Ήθελαν να γίνει ψηφοφορία για να αποφασίσουν οι εργάτες αν θέλουν απεργία ή όχι, διότι είναι δημοκρατικό δικαίωμα των εργατών να ψηφίζουν!»

Ασφαλές στα να: Είναι δημοκρατικότατο δικαίωμα των εργατών να ψηφίζουν. Αλλά μια ψηφοφορία που γίνεται για να αποφασιστεί το «να» ή το «όχι» για μιαν απεργία γίνεται πριν από την απεργία. Από την στιγμή που όλοι οι εργάτες κατέβηκαν σε απεργία (πράγμα που σημαίνει πως ψήφισαν υπέρ της απεργίας) και απεργούσαν ήδη για μια ολόκληρη ημέρα, η μόνη έγνοια των

συντεχνιακών ηγετών θα έπρεπε να ήταν να μπουκώσουν να προστατέψουν την απεργία και να καθοδηγήσουν τον αγώνα των εργατών.

Σε μιάμιση ώρα περίπου, ενώ η συνέλευση διαλυόταν μετά από την διαβολή απόφαση των εργατών να συνεχίσουν την απεργία οι συντεχνιακοί ηγέτες αποκαλύφθηκαν τελείως:

Κλείτος: «Απόφαση για απεργία δεν επάρθηκε. Η απεργία δε θα συνεχιστεί, η απεργία θα σταματήσει».

Ποδινάς: «Ξέρω τον πόνο σας συνάδελφοι, είναι πράγματι λυπηρό, αλλά τούτη η ιστορία σήμερα δεν ήταν απεργία».

Μεθοδίου: «Δεν έχουμε συνάδελφοι ομόφωνο αποτέλεσμα της ψηφοφορίας για να ξεκινήσουμε την απεργία-μας».

Αφού δεν τα κατάφεραν όλη την ημέρα οι συντεχνιακοί ηγέτες να σπάσουν την απεργία, έμψαξαν τελικά πωσώπλιντα τη μα-

στη δύναμη και την διάθεση των εργατών.

Διότι πως αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί το γεγονός ότι εγκατέλειψαν το πρόγραμμα-τους. Το ότι δεν έννοιωσαν καν την ανάγκη να κατέβουν στο εργοστάσιο για ενημέρωση; Το ότι άφησαν τους εργάτες να δώσουν μάχη με την εργοδοσία από μόνοι τους, κι αυτοί έπαιρναν τη μερίδα της εργοδοσίας; Το ότι χτύπησαν και πρόδωσαν πωσώπλιντα μέσα τη νύχτα τον αγώνα των εργατών που έκαναν για καλύτερες συνθήκες δουλειάς, ενάντια στην εντατικοποίηση της δουλειάς και την μείωση των μεροκαματιών, τον αγώνα για το ψωμί των οικογενειών-τους;

Η ΤΕΛΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Το αίτημα πάνω στο οποίο ξεκίνησε η απεργία ήταν η άμεση καταβολή όλων των δικαιωμάτων των απολυμένων, όπως οι συντεχνίες είχαν υποσχεθεί στους εργάτες πιο παλιά. Σε σύσκεψη με την εργοδο-

προηγουμένως δεχτεί τη συμφωνία. Μόνο τότε πήγαν πίσω οι εργάτες, παρόλο που πρέπει να ειπωθεί ότι είχε δημιουργηθεί τέτοια σύγχυση που υπήρχαν εργάτες στο τέλος της συνέλευσης που νόμιζαν πως η απεργία συνεχιζόταν.

Το μόνο τμήμα που συνέχισε την απεργία όταν όλοι οι άλλοι εργάτες πήγαν πίσω ήταν το Packing. Μέχρι που η εργοδοσία ικανοποίησε όλα τα αιτήματα των εργατών του Packing που είχαν να κάνουν με τις συνθήκες δουλειάς και

την καταπάτηση συμφωνιών από την εργοδοσία.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Η σημασία της απεργίας βρίσκεται πάνω απ' όλα στο ότι οι εργάτες κέρδισαν ότι κέρδισαν με το σπαθί τους έχοντας να παλαίσουν ακόμα κι ενάντια στους συντεχνιακούς. Μόνο και μόνο το ότι η απεργία κράτησε 2 μέρες κάτω από τη συνεχή πίεση της διεύθυνσης, των τοπικών επιτρόπων των συντεχνιών και τους συντεχνιακούς έμμοιθους, δείχνει την αποφασιστικότητα των εργατών της τσιμεντοποιίας να διεκδικήσουν τα δίκαια αιτήματά τους.

Μέσα από τη δική τους δράση και κινητοποίηση ανάγκασαν τη διεύθυνση να αποχωρήσει και να ορίσει συγκεκριμένες ημερομηνίες για την πληρωμή των αποζημιώσεων. Αν οι συντεχνίες στέκονταν στο πλευρό των εργατών θα μπορούσαν να ανάγκαζαν ακόμα και τον Αρχιεπίσκοπο να πουλήσει ακόμα ένα οικοπέδο, δίπλα στις εκατοντάδες που έδωσε στους τραπεζίτες, για να λύσει το πρόβλημα των εργατών.

Στο τέλος της απεργίας ακούστηκαν εργάτες να λένε ότι άμα με 2 μέρες απεργία η διεύθυνση υποχώρησε από τους 4 μήνες στον 1 1/2, η συνέχιση της απεργίας θα έφερνε περισσότερα κέρδη.

Πάνω απ' όλα για δεκάδες εργάτες η απεργία ήταν μια πρώτη μάχη ενάντια στην εργοδοσία. Απ' αυτήν πήραν πολύτιμα μαθήματα όχι μόνο όσον αφορά τη στάση και τις υποκρισίες της διεύθυνσης αλλά και όσον αφορά τους συντεχνιακούς ηγέτες. Αυτά τα μαθήματα θα χρησιμεύσουν σε αυριανές συγκρούσεις είτε με την ίδια είτε με κάποιες άλλες διεθύνσεις. Μέσα από τέτοιες μάχες είναι που το εργατικό κίνημα προετοιμάζεται και ατσάλωνεται για τη νίκη.

ΤΑ ΝΕΑ 15.5.85

Ψευδώς παρουσιάζονται ως άνθρωποι του Σ.Κ. ΕΔΕΚ άτομα που παρουσιάστηκαν χτες καθώς και τις προηγούμενες μέρες στη συνέλευση των εργατοπαλλήλων του τσιμεντοποιείου Βασιλικού.

Τα παραπάνω ανέφερε εκπρόσωπος του Σ.Κ. ΕΔΕΚ με αφορμή τα επεισόδια που δημιουργήσαν χτες στη συνέλευση ορισμένα άτομα, που παρουσιάζονταν ως εκπρόσωποι του Σ.Κ. ΕΔΕΚ.

Ο ίδιος εκπρόσωπος πρόσθεσε ότι θα ληφθούν από το κόμμα τα ενδεδειγμένα μέτρα εναντίον των προσώπων αυτών.

Να τι κατάλαβαν από την απεργία στο Βασιλικό: «Ότι μερικοί ταραξίες που «καπηλεύονται» το όνομα της ΕΔΕΚ δημιουργούν επεισόδια. Το ότι οι συνδικαλιστές της ΔΕΟΚ δεν εμφανίστηκαν ούτε μια φορά στη τσιμεντοποιία από το φεβράριο που το πρόβλημα βγήκε έντονα στην επιφάνεια δεν τους απασχολεί καθόλου».

Οπωσδήποτε, αφήνουμε τους ηγέτες των απεργιών να απαντήσουν στη λαοπολογία και την παραποίηση.

Χαίρια στους απεργούς την νύχτα: τοπικοί αντιπρόσωποι της ΠΕΟ και της ΣΕΚ πείσαν τους εργάτες της νυχτερινής βάρδιας κι έπασαν δουλειά.

Τα μηχανήματα βέβαια σταμάτησαν ξανά την επομένη το πρωί, και έτσι το γεγονός αυτό δεν έσπασε την απεργία και δεν προκάλεσε ζημία στα συμφέροντα των εργατών. Όμως οι συντεχνιακοί ηγέτες χαράκτηκαν πια, μια κι έξω στη συνείδηση των εργατών της τσιμεντοποιίας: απεργοσπαστές.

Με τη στάση-τους αυτήν, οι Κλείτος, Μεθοδίου και Ποδινάς απόδειξαν ότι είναι ανάξιοι να είναι συνδικαλιστές ηγέτες:

— Γιατί ποτέ δεν πίστεψαν στο ίδιο-τους το πρόγραμμα.

— Γιατί ποτέ δεν πίστεψαν

σία οι συντεχνίες και η επιτροπή των εργατών συμφώνησαν όπως μέχρι την 1η του Ιουλίου πληρωθούν ο όλους τους απολυμένους οι πρώτες £200, μέχρι την 31η Ιουλίου το 50% του ποσού που θα υπολείπεται, και μέχρι τις 31 Αυγούστου το υπόλοιπο 50%. Όσοι εργάτες ήθελαν μπορούσαν να πληρωθούν σε τσιμέντο.

Όταν οι συντεχνίες ανακοίνωσαν τη συμφωνία οι εργάτες αντέδρασαν κι αρνήθηκαν να παν πίσω στις δουλειές. Ένας από τους λόγους ήταν το ότι η συμφωνία δεν προνοούσε καμμία λύση στα προβλήματα των εργατών που έμεναν πίσω.

Όταν οι συντεχνιακοί κατάλαβαν πως δεν μπορούσαν να πείσουν τους εργάτες έβαλαν μπροστά τη σύλλογηση ή οποία είχε

ΔΗΛΩΣΗ ΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, που έχετε παίξει ηγετικό και δραστήριο ρόλο στην απεργία που ξεσπάσε στη Τσιμεντοποιία Βασιλικού τη Δευτέρα 13 και Τρίτη 14 Μαΐου, με αφορμή εμπορεύματα Ιερίας του Τύπου στις 15.5.85 τα οποία εμφανίζουν τη Σοσιαλιστική Έκφραση ως να έχει προσπαθήσει να παραπλανήσει τους εργαζόμενους αφορά την τραγωδία της ταυτότητας, και να έχει παίξει ρόλο επιζήμιο στα συμφέροντα των εργατών της Τσιμεντοποιίας, δηλώνουμε πως τέτοια εμπορεύματα είναι ανυπόστατα και κακόβουλα.

1. Γεώργιος Μιχαηλίδης (Εκπρόσωπος Αφροαφένος)
2. Ανδρέας Γεωργίου
3. Νίκος Χαφίδης (Ηγέτης Εξοπλισμού Αφροαφένος)
4. Ανδρέας Σαραφίδης
5. Νίκος Σαραφίδης (Νέος Εργάτης)

Λεσβός, 16.5.85

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ:

Η ηγεσία τρώμαξε τη δύναμη της

Τα γεγονότα στις Κυπριακές Αερογραμμές μας δείχνουν για μια ακόμα φορά την σημασία του προγράμματος και του τι κάνουμε, πως κλιμακώνουμε την απεργία.

Δεν είναι καθόλου υπερβολή να πούμε πραγματικά ότι η ηγεσία της ΟΗΟ — ΣΕΚ πιάστηκε εξ απορόπτου, απροετοίμαστη και ενώ είχε την δύναμη, την διάθεση για αγώνα από μέρους των υπαλλήλων στες Κ.Α., καθώς και την υποστήριξη των ημικρατικών οργανισμών, με την απειλή του Λοκ-αουτ της εταιρείας προτίμησε να σταματήσει τα απεργιακά μέτρα (στάσεις εργασίας).

Τρώμαξε δηλ. την ίδια της την δύναμη που είχε γιατί δεν ήθελε να την χρησιμοποιήσει για να κλιμακώσει τα απεργιακά μέτρα και να κτυπήσει την αντίδραση της εταιρείας.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ: Η ηγεσία της ΟΗΟ σε όλη την διάρκεια της διαμάχης με την διεύθυνση των Κ.Α. χρησιμοποίησε σωστά την τακτική των 2ωρων στάσεων εργασίας το πρωί και των 3ωρων το απόγευμα, σπάζοντας έτσι τον προγραμματισμό σχεδόν όλων των δρομολογίων των Κ.Α.

Η τακτική της εργοδοσίας, μια πολύ έξυπνη τακτική, ήταν με πληρωμένες ανακοινώσεις στο τύπο να προσπαθεί να παραπλανήσει την κοινή γνώμη ότι ΟΛΟΙ ΟΙ υπάλληλοι στις Κ.Α. είναι ψηλόμενοι και τα αιτήματά τους ζητούν είναι παράλογα.

Γιαφτο έβγαζε ανακοινώσεις με τους μισθούς κατά τμήμα και όχι κατά κλίμακα που εκεί έδειχνε ότι όλοι οι εργαζόμενοι έπαιρναν μισθο πέραν των £4.500 τον χρόνο. Όμως η εταιρεία δεν μας έλεγε ότι σε ένα τμήμα δεν είναι δυνατό να εργάζονται μόνο διευθυντές των £1000 των μήνα, αλλά εργάζονται και υπάλληλοι των £170 — £300 των μήνα. Τα έβγαζε όλα συνολικά και ασφαλώς πολύ φυσιολογικά και έξυπνα, ο μέσος όρος μισθοσодίας έβγαίνει πολύ ψηλός.

Η συντεχνία απαντούσε με ανακοινώσεις και δημοσιεύσεις των κλιμάκων των υπαλλήλων κάνοντας το λάθος να μη δημοσιεύσει τους μισθούς των υπαλλήλων κατά τμήμα. Να πολεμήσει δηλ. την εταιρεία με τα ίδια της τα όπλα.

Έτσι οι ανακοινώσεις με τις κλίμακες για την κοινή γνώμη ήταν πολύ δύσκολο να κατανοηθούν, και πολύ πιο έφκολα η προκατάληψη υπέρ της εταιρείας περνούσε.

Η εταιρεία όταν κατάλαβε ότι η διάθεση των υπαλλήλων για αγώνα ήταν ακλόνητη αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει το πιο βαρύ όπλο το οποίο διαθέτει η εργοδοσία, για να διασπά-

σει, να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους. Το όπλο της απόλυσης των υπαλλήλων στο αεροδρόμιο, την ναύλωση ξένων αεροπλάνων για τα δρομολόγια της και τέλος την προειδοποίηση ότι αν δεν λυθούν τα απεργιακά μέτρα θα κηρύξει Λοκ-αουτ.

Σαφής ακριβώς την μετωπική επίθεση της εργοδοσίας η ηγεσία της ΟΗΟ στάθηκε αδύναμη να δώσει καθοδήγηση.

Έτσι μονομερώς ο Γ.Γ. της ΣΕΚ Μιχ. Ιωάννου διευθέτησε συνάντηση με τον Υπουργό Εργασίας για να βρεθεί οπωσδήποτε λύση στο πρόβλημα. Αφού δεν ενημερώθηκε το προσωπικό για την κίνηση της ΣΕΚ, αφού δεν πληροφορήθηκε για το τι κάνουμε αν κηρυχθεί Λοκ-αουτ εύκολα παραδόθηκε στη σύγχυση και την απραξία.

Αφτη η κίνηση έγινε από μέρους της ΣΕΚ, ενώ τα τμηματικά συμβούλια συνεδρίαζαν και αποφάσισαν υποστήριξη των συναδέλφων που επηρεάζονται από το κερτημένο, επιμαχο θέμα του τράβελινγκ τάιμ. Ακόμη έβαζαν μπροστά την κινητοποίηση για έκδοση φυλλαδίου προς πληροφόρηση της κοινής γνώμης, πικετοφορίες στη Λ/σία — Λ/κα συμπάρσταση από τους εργαζόμενους στους ημικρατικούς οργανισμούς.

Μια τεράστια δυναμική κίνηση δηλ. επροτεινέτο από τους εργαζόμενους. Για να καταλάβουμε έτσι την ακαταμάχητη δύναμη και διάθεση που πρόσφεραν στη ηγεσία, για να προχωρήσει.

Η απόφαση που πάρθηκε στη συνάντηση συντεχνιών — εργοδοσίας — Κυβέρνησης ήταν να αποσυρθεί το πακέτο συμφωνίας του Υπουργείου, να μην υλοποιηθούν οι απολύσεις και το Λοκ-αουτ από την εταιρεία να σταματήσουν οι στάσεις εργασίας από το προσωπικό και να συνεχίσουν οι διαπραγματεύσεις ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΝΑ ΕΝΗΜΕΡΩΘΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΓΕΝ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ.

ΓΕΝ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ: Στες 4 Ιούνη έγινε τελικά Γεν. Συνέλευση των υπαλλήλων για να συζητηθεί η φόρμουλα της διεύθυνσης και της πρότασης του Υπουργείου Εργασίας.

Η ηγεσία της ΟΗΟ στη Γεν. Συνέλευση έδειξε ότι είναι διατεθειμένη για συμβιβασμό. Δεν δικαιολογείται διαφορετικά η στάση της να σπείρει την απογοήτευση και την κινδυνολογία μέσα στους εργαζόμενους. Δεν δικαιολογούν καμία ηγεσία οι φράσεις «Ποιάς αποσας έχει διάθεση να αγωνιστεί» «Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα» κ.λ.π. κ.λ.π.

Όμως οι εργαζόμενοι πολύ σωστά προσπέρασαν την ηγεσία τους και με πλειοψηφία απέρριψαν την πρόταση του Υπουργού, και την φόρμουλα της διεύθυνσης, γιατί σαφές τες προτάσεις γίνεται καθαρά καταπάτηση κερτημένων δικαιωμάτων των εργαζόμενων.

Συγκεκριμένα:

1) Καθορίζει ελάχιστο χρόνο ανάπαυσης μεταξύ δυο περιόδων εργασίας τες 9ωρες, αντί 12 όπως ισχύει σήμερα με βάση τη συλλογική σύμβαση που έληξε, και με βάση τις Διεθνείς συμβάσεις μεταφορών.

2) Αυξάνει τις ώρες εργασίας από 30 1/2 σε 38 τη βδομάδα ενώ οι εργαζόμενοι δέχτηκαν άφηση στες 33 ώρες.

3) Αλλοιώνει το θεσμό της αμοιβής για υπερωριακή εργασία καθορίζοντας ότι για τις πρώτες 5 ώρες υπερωριακής εργασίας η αμοιβή θα είναι 1:1 ενώ η σύμβαση που έληξε καθορίζει αμοιβή 1:1,5. Η αλλοίωση αφτη στερεί κερτημένο δικαίωμα των εργαζόμενων, ενώ παράλληλα ενθαρρύνει την εργοδοσία να κάνει κατάχρηση των υπερωριών αν να προσλαμβάνει νέο προσωπικό.

Οι εργαζόμενοι με το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας έδειξαν για μια ακόμη φορά στην ηγεσία τους ότι έχουν διάθεση να παλέψουν για να προστατέψουν τα συμφέροντά τους.

Παρα την στάση της ηγεσίας τους, δεν απογοητεύτηκαν, και η πλειοψηφία έδειξε το δρόμο του αγώνα.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

Η εργατοϋπαλληλική τάξη είναι μια περήφανη τάξη, που ξέρει να αγωνίζεται για τα δίκαια και τα δικαιώματά της, ότι πέτυχε μέχρι σήμερα το πέτυχε μέσα από αγώνες και θυσιές.

Δεν μπορούμε σήμερα να κάνουμε πίσω. Μπροστά στην επίθεση σήμερα της αστικής τάξης ενάντια στον ημικρατικό τομέα σαν πρώτη φάση, για το φόρτωμα των βάρων της κρίσης του συστήματος σ' ολόκληρη την εργατική τάξη πρέπει να απαντήσουμε ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να κτυπηθούν τα κερτημένα δικαιώματά μας.

Οι προηγούμενες αποφάσεις των τμηματικών συμβουλίων ότι θα υποστηρίξουν τον αγώνα των επηρεαζόμενων υπαλλήλων, δείχνει για μια ακόμα φορά το πόσο βαθιά έχει ριζώσει στο κίνημα το αίσημα της ενότητας και της αλληλεγγύης φτάνει να υπάρχει μια αγωνιστική διεξοδος.

Οι εργαζόμενοι σήμερα στις Κ.Α. έχουν κάθε διάθεση να αγωνιστούν ενωμένοι ενάντια στη καταπάτηση των κερτημένων τους, ξεπερνώντας ακόμη και τις

ηγεσίες τους.

Είναι αφτη η διάθεση των εργαζόμενων που η ηγεσία της συντεχνίας των Ημικρατικών της ΠΕΟ δεν έχει καταλάβει ακόμη. Επμένει με ανακοινώσεις της να πείσει την ηγεσία της ΟΗΟ ότι όσα κέρδισε καλά είναι και πρέπει να σταματήσει τις διεκδικήσεις. Αφτη την μέθοδο και το δόγμα για χωρισμό του κινήματος σε ψηλομισθούς και χαμηλομισθούς δεν είναι καινούργια. Έτσι παίζει το παιγνίδι της εργοδοσίας γιατί είναι καθαρό ότι αν περάσουν τα σχέδια τους στον ημικρατικό τομέα σειρά παίρνουν και οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα. Απο την άλλη, είναι καθαρό ακόμα ότι η ηγεσία της ΟΗΟ με το ζόρι είναι που ακολουθα τους εργαζόμενους, παραδείγμα η Γεν. Συνέλευση.

Με αφτες τες ανακοινώσεις της η ΠΕΟ το μόνο το οποίο κερδίζει είναι η ανανέκτηση και ο θυμός των εργαζόμενων γιατί πραγματικά είναι οι εργαζόμενοι στη πρωτοπορία γεμάτη θέληση και δύναμη για να παλέψουν.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες έχουν υποχρέωση να ανταποκριθούν να συζητήσουν την ουσία, να προσφέρουν αγωνιστική διεξοδος.

Έχουν καθήκο να πι-

αστούν από την τεράστια δύναμη που τους προσφέρεται και να προχωρήσουν δυναμικά.

Μόνο με αφτη τη δύναμη, δεν θα περάσει ξανα η απειλή της εταιρείας για Λοκ-αουτ. Με την κήρυξη του Λοκ-αουτ από μέρους της εταιρείας, κατέφερε να «τρομοκρατήσει» την ηγεσία της ΟΗΟ—ΣΕΚ και χωριστά τις διεκδικήσεις. Αφτη την μέθοδο και το δόγμα για χωρισμό του κινήματος σε ψηλομισθούς και χαμηλομισθούς δεν είναι καινούργια. Έτσι παίζει το παιγνίδι της εργοδοσίας γιατί είναι καθαρό ότι αν περάσουν τα σχέδια τους στον ημικρατικό τομέα σειρά παίρνουν και οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα. Απο την άλλη, είναι καθαρό ακόμα ότι η ηγεσία της ΟΗΟ με το ζόρι είναι που ακολουθα τους εργαζόμενους, παραδείγμα η Γεν. Συνέλευση.

Έχουμε την δυναμική συμπάρσταση όλων των ημικρατικών οργανισμών, που μπορούν να παραλύσουν την οικονομία σπρώχνοντας έτσι την κυβέρνηση να παρακαθήσει σε λογικές διαπραγματεύσεις.

Η εταιρεία έτσι με αφτη την δυναμική δεν θα μπορέσει να περάσει την απειλή της για Λοκ-αουτ.

Η εταιρεία γνωρίζει αφτη τη δυναμική των εργαζόμενων, και ότι αν μπει σε κίνηση είναι αδύνατο να

περάσουν τα σχέδια τους.

Γιαφτο το λόγο έκανε πρόταση προς την συνδικαλιστική ηγεσία για να παραπεμφθεί η διαφορά σε διαπλησία με βάση των Κώδικα Βιομηχανικών σχέσεων.

Όμως αφτο είναι παγίδα. Είναι μια μανούβρα για να επηρεάσει την κοινή γνώμη αρνητικά (όπως έκανε και με όλες τις ανακοινώσεις της) που παρασυρμένη βλέπει με προκατάληψη τον αγώνα των εργαζόμενων στις Κ.Α.

Ο κώδικας βιομηχανικών σχέσεων το λέει καθαρά «Βλ. σελ. 9. Εφ' όσο αμφοτεράι αι πλευράι συμφωνούν όπως η διαφορά παραπεμφθεί εις διαιτησία, αφτοι αποδέχονται όπως η απόφασις του διαιτητού είναι δεσμευτική δια αμφοτέρων».

Αφτο σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι θα γίνουν ερμαιο της απόφασης του Διαιτητού/Υπουργού, που ασφαλώς δεν θα δικαιώσει τους Εργαζόμενους αλλά την Εταιρεία. Αφτη είναι η φιλοσοφία της διαπλησίας και γιαφτο οι εργαζόμενοι πρέπει να απορίψουν αφτη τη πρόταση αν μη από την συντεχνία, και να βάζουν μπροστά το ζήτημα του αγώνα και της πάλης.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ

Μετα τις πολύμηνες διαπραγματεύσεις, αδιέξοδα και στάσεις εργασίας, κατέληξαν χτες σε συμβιβασμό με την εταιρεία οι εργαζόμενοι των Κ.Α.

Με πλειοψηφία 653 υπέρ - 170 κατά 5 λευκά 4 αποχές, οι εργαζόμενοι αποδέχτηκαν τες τροποποιημένες προτάσεις του Υπουργείου Εργασίας.

Οι προτάσεις προβλέπουν οικονομικές αποζημιώσεις προς τους υπαλλήλους για να αποδεχτούν τροποποίηση κερτημένου δικαιώματος, του Τράβελινγκ Τάιμ.

Ο συμβιβασμός αφτος των υπαλλήλων ήταν αποτέλεσμα της συμβιβαστικής στάσης της ηγεσίας της ΟΗΟ—ΣΕΚ, και έτσι χωρίς την σωστή καθοδήγηση, προτίμησαν να δεχτούν τες οικονομικές αποζημιώσεις που κέρδισαν με τον αγώνα τους την προηγούμενη περίοδο.

Όμως το ζήτημα παραμένει πως χτυπήθηκε κερτημένο δικαίωμα πράγμα που δημιουργεί προηγούμενο για την εταιρεία και που θα ξαναχρειαστούν νέοι αγώνες για να εμποδιστεί η εργοδοσία να χτυπήσει στο μέλλον κι άλλα κερτημένα.

Οι εργαζόμενοι βέβαια στις Κ.Α. έχουν συνειδητοποιήσει τη δύναμη τους και θα χρησιμοποιήσουν την πείρα που απόκτησαν από τον απεργιακό τους αγώνα για να μην επιτρέψουν νέα χτυπήματα.

Λιμενεργάτες Β' λίστας Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

«Να σταματήσουν να μας κοροϊδεύουν», «βαρεθήκαμε τες υποσχέσεις», «θέλουμε σίγουρη δουλειά». Αυτά τόνισαν οι λιμενεργάτες Β' λίστας Λάρνακας και Λεμεσού στις τελευταίες κινητοποιήσεις που έκαναν για ικανοποίηση των δικαιών αιτημάτων τους που καθυστερούν εδώ και χρόνια. Ταυτόχρονα απέδειξαν πως είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν με ενθουσιασμό μέχρι να δικαιωθούν κάνοντας μεγάλες θυσίες.

Οι 400 περίπου εργάτες που αποτελούν τη λεγόμενη Β' λίστα στα δύο λιμάνια, όπως ανέφεραν και σε υπόμνημα τους αείναι δεσμευμένοι να προσφέρουν τες υπηρεσίες τους στα λιμάνια αλλά δεν είναι εξασφαλισμένοι. Εργάζονται ακαθόριστα και περιοδικά όποτε τους χρειάζονται. Περνούν μεγάλες περιόδους ανεργίας με σοβαρές συνέπειες για τους ίδιους και τες οικογένειές τους.

Δεν έχουν εγγυημένη απασχόληση αφού είναι αναγκασμένοι να δουλεύουν μόνο όταν περισσεύει κάτι και γι' αυτούς από τες ώρες των εργατών της Α' λίστας. Επιπρόσθετα δεν απολαμβάνουν ούτε τα στοιχειώδη ωφελήματα της άδειας, της αργίας ούτε και καλύπτονται από το νόμο περί πλεονάζοντος προσωπικού. Τες περιόδους που δεν απασχολούνται στα λιμάνια πολλές φορές δεν παίρνουν ούτε ανεργιακό αν την προηγούμενη εργάσιμη περίοδο δεν συμπληρώσουν 13 βδομάδες μεροκάματα. Αυτό το τελευταίο φάνηκε έντονα τους τελευταίους 5 μήνες που οι εργάτες Β' λίστας έχουν καλύψει μόνο 5 περίπου μεροκάματα.

Η διαιώνιση όλων αυτών των προβλημάτων και οι κούφιε υποσχέσεις των αρμοδίων ανάγκασαν τους λιμενεργάτες Β' λίστας να αναζητήσουν δυναμικά μέτρα συμπεριλαμβανομένης και της απεργίας σε μια προσπάθεια να δώσει επιτέλους λύση σ' αυτά τα προβλήματα.

Αγανακτισμένοι αλλά και αποφασισμένοι να αγωνιστούν μέχρι το τέλος ξεκίνησαν το Σάββατο 11 Μαΐου επ' αόριστο απεργία, μάλιστα χωρίς τη βοήθεια και τη συμπαράσταση των συντεχνιών τους ΠΕΟ και ΣΕΚ.

Η απουσία αυτή των συντεχνιών που συνεχίστηκε μέχρι τη λήξη της απεργίας στις 17 Μαΐου όπως και η γενικότερη στάση τους προκάλεσε μια διάχυτη πικρία και καταδικάστηκε από τους εργάτες.

Παρα τη στάση αυτή των συντεχνιών οι εργάτες έδειξαν τη μαχητικότητα τους προχωρώντας μέχρι και τον αποκλεισμό των λιμανιών. Στις 16 του Μάη κατήλθαν για διαμαρτυρία στο Προεδρικό και στη Βουλή όπου έδωσαν σχετικά ψηφίσματα. Πέτυχαν την εγγραφή του θέματος στη Βουλή και τη σύσταση υπουργικής επιτροπής για τη μελέτη των αιτημάτων τους και την υποβολή σχετικών εισηγήσεων. Πρέπει να σημειωθεί πως σε συνέλευση που επέβαλαν οι απεργοί στο οίκημα της ΣΕΚ την ίδια μέρα ζητήσαν εξηγήσεις για τη στάση των συντεχνιών και απαίτησαν τη συμπαράστασή τους.

Η απεργία έληξε στις 17 του Μάη ύστερα από συνέλευση που έγινε στο λιμάνι της Λάρνακας των εργατών Α' και Β' λίστας. Το σταμάτημα της απεργίας αποφασίστηκε με την δέσμευση να επιταχυνθούν οι διαπραγματεύσεις των αρμοδίων οργανισμών κάτω από την πλήρη ενημέρωση των λιμενεργατών.

Ο απεργιακός αγώνας σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να νομισθεί πως πήγε χαμένος. Ότι επιτεύχθηκε — έστω και οι νέες υποσχέσεις — και κυρίως η έντονη προβολή του θέματος δεν οφείλεται παρα σ' αυτό τον αγώνα και στην αγωνιστική διάθεση των εργατών.

Τα κυριώτερα αιτήματα που υπέβαλαν οι λιμενεργάτες Β' λίστας είναι: - εφαρμογή εγγυημένης απασχόλησης στα λιμάνια.

- να αρχίσει αμέσως μελέτη για τον αριθμό των λιμενεργατών που

στη συνέλευση που έγινε στο οίκημα της ΣΕΚ στις 16/5 όταν οι εργάτες απαιτήσαν τη συμπαράσταση των συντεχνιακών ηγετών στον απεργιακό τους αγώνα ο κ. Ομήρου της ΣΕΚ τους απάντησε: «Σ' αυτές τες εκδηλώσεις δεν είναι αναγκαίο να είμαστε μαζί. Και μαζί και μη μαζί, η εκδήλωση που κάμνεις έξω από κάποιο ίδρυμα έχει τη σημασία της. Το αν είμαι εγώ ή αν δεν είμαι δεν λύεις το πρόβλημα σου»!!!!

«Έχουν μας σαν τα γαούρκα της αλυτζίης. Ούλον το χρόνο αφήνουν τα νηστικά, ξαπόλυτα μέσ' τα χωράφκια τζιαι άμα θέλουν να φκάλουν το άλας ταΐζουν τα για να δουλέψουν. Όμως που την πείνα τους δεν μπορούν ούτε να φαν τζιαι ποσκάζουν. Έτσι έχουν μας τζιαι μας. Ούλον το χρόνο καθούμασταν σχεδόν χωρίς δουλειά τζιαι φωνάζουν μας τον τζιαιρον της πατάτας».

Αυτά ανέφερε προς την Σ.Ε. εργάτης του λιμανιού Λάρνακας. «Πριν μερικά χρόνια ο κ. Ζιαρτίδης μας είπε ότι το νερό μπήκε στο αυλάκι. Όμως εμείς δεν είδαμε το νερό νάρχεται στη Λάρνακα» συμπληρώνει κάποιος άλλος, ενώ όλοι συμφωνούν και δηλώνουν «δεν έχουμε τίποτε εναντίον των εργατών Α' λίστας. Θέλουμε και μεις να ζήσουμε και γι' αυτό ζητούμε κατανόηση».

Χρειάζονται τα λιμάνια. Οι υπόλοιποι (αν ο αριθμός των λιμενεργατών είναι μεγαλύτερος από τες ανάγκες) να έχουν το δικαίωμα πρόωρης αφυπηρέτησης με κατάλληλη έξτρα αποζημίωση, συνταξιοδότηση και δικαίωμα πλεονάζοντος προσωπικού.

- να τροποποιηθεί ο νόμος περί πλεονασμού ώστε να καλυφθούν και οι λιμενεργάτες.

Τα αιτήματα αυτά είναι και δίκαια και εφικτά. Οι δυσκολίες σίγουρα υπάρχουν και αφορούν κυρίως τα ιδιωτικά συμφέροντα των Ναυτικών Πρακτόρων που για τόσα χρόνια κερδοσκοπούν σε βάρος και των εργαζομένων και του κράτους.

Ανεξάρτητα από το γεγονός ότι μπορεί να βρεθεί κάποια λύση μέσα στα πιο πάνω πλαίσια, η Σοσιαλιστική Έκφραση πιστεύει πως η διατήρηση των εργασιών στα λιμάνια στα χέρια του ιδιωτικού κεφαλαίου δεν θα λύσει τελειωτικά το πρόβλημα. Ήδη οι εργασίες των λιμανιών Α/κας και Α/σου μειώθηκαν τον τελευταίο χρόνο κατά 60% και 40% αντίστοιχα. Η πιθανή συνέχιση αυτής της τάσης θα κτυπήσει και τους εργάτες της Α' λίστας. Πάνω σ' αυτή τη βάση είναι που πρέπει να ιδωθεί το πρόβλημα έτσι που να ενώσει όλους τους λιμενεργάτες Α' και Β' λίστας σ' έναν κοινό αγώνα για την ίδρυση ενιαίου κεντρικού φορέα κάτω από τον έλεγχο της Αρχής Λιμένων που θα έχει την ευθύνη των εργασιών στα λιμάνια.

Είναι η μοναδική προοπτική που λύνει τελειωτικά τα προβλήματα των λιμενεργατών με την εξασφάλιση εγγυημένης απασχόλησης για όλους. Τα λιμάνια έχουν ψάμι για όλους τους

μπορούν να πετύχουν. Οι ηγέτες των συντεχνιών έχουν υποχρέωση απέναντι στους εργάτες να μπου μπροστα

σ' έναν τέτοιο αγώνα χωρίς διαταγμούς και δικαιολογίες. Οι εργάτες απέδειξαν τη μεγάλη τους δύναμη. Αυτήν

τη δύναμη καλούνται οι συντεχνιακοί ηγέτες να την χρησιμοποιήσουν σωστά.

Γιώργος Καψής

Συμπαράσταση στον αγώνα των δασκάλων

Οι δασκάλοι δημοτικής εκπαίδευσης προχώρησαν σε απεργιακά μέτρα και ζητούν ικανοποίηση των αιτημάτων τους για αξιολόγηση - επαναξιολόγηση - ένταξη του διδασκαλικού κλάδου μέσα στο ενιαίο κρατικό μισθολόγιο.

Τα αιτήματα αυτά σκοντάφουν στην άρνηση της κυβερνητικής πλευράς που επικαλείται τες οικονομικές συνέπειες και γενικά τη σημερινή κατάσταση της οικονομίας. (δηλώσεις Κιττή).

Είναι γνωστό το πόσο σημαντικό κοινωνικό ρόλο διαδραματίζει ο κλάδος των δασκάλων ή τουλάχιστο απαιτούμε να διαδραματίσουν αφού έχουν στα χέρια τους τη μόρφωση των παιδιών μας και σε μεγάλο βαθμό τη διαμόρφωση του χαρακτήρα τους. Αυτό το έργο όμως χρειάζεται τες σωστές προϋποθέσεις και τα ανάλογα κίνητρα που θα εξοπλίσουν τους δασκάλους, ώστε να μπορέσουν και αυτοί να αποδώσουν αυτό που πρέπει να αποδώσουν αλλά και η κοινωνία γενικότερα να ωφεληθεί.

Σ' αυτά τα πλαίσια είναι που πρέπει να δούμε το πρόβλημα και τα δικαιολογημένα αιτήματα των δασκάλων. Δεν μπορεί η κυβέρνηση να επικαλείται «οικονομικές επιπτώσεις» την ίδια ώρα που κατασπαταλούνται εκατομμύρια είτε από κακή διαχείριση είτε γεμισμένες τες τσέπες των καπιταλιστών.

Τα λεφτά που υπάρχουν είναι αρκετά για να ικανοποιηθούν όχι μόνο τη δημόσια υπηρεσία αλλά και το σύνολο όλων των εργαζομένων. Οι μεγαλοβιομήχανοι και άλλοι καρχαρίες στι-

βάζουν ένα σωρό υπερκέρδη από τα δάνεια της κυβέρνησης και από την εκμετάλλευση των εργαζομένων. Το μόνο «κοινωνικό έργο» που επιτελούν είναι να στέλνουν αυτά τα λεφτά στες τράπεζες της Ελβετίας.

Να που παν τα λεφτά, να που πρέπει να στραφεί η πολιτική της κυβέρνησης και όλων αυτών που καμώνονται τη φτώχεια της Κυπριακής οικονομίας για να δικαιολογήσουν τες περικοπές και τες επιθέσεις ενάντια στο βιωτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Ο κλάδος της παιδείας είναι τόσο σημαντικός ώστε χρειάζεται να

διατεθούν πολύ περισσότερα από τον κρατικό προϋπολογισμό. Τα υπερκέρδη των αστών πρέπει να γίνουν σχολικά κτίρια και βιβλία και να εξασφαλιστούν όλες οι προϋποθέσεις για μια καλύτερη παιδεία.

Ο αγώνας των δασκάλων είναι δίκαιος και αξίζει κάθε συμπαράσταση. Οι μαθητές και οι γονείς ενωμένοι με τους δασκάλους να στρέψουν τον αγώνα τους προς τους πραγματικούς υπεύθυνους, μέχρι τη δικαίωση, για μια καλύτερη παιδεία.

Γ.Κ.

ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

6 Ιουλίου -

Κύπρος Τάβερν

Στις 6 Ιουλίου η εφημερίδα μας διοργανώνει στο κέντρο «Κύπρος Ταβερν» στην Αγλαντζιά (λεωφ. Μακαρίου 44) τον επήσιο χορό πόλης Λευκωσίας.

Ο οικονομικός στόχος του χορού είναι £2.000.

Τα λεφτά αυτά είναι απαραίτητα για τη συνέχιση και το πλάτεμα της δουλειάς μας, για τη διάδοση των μαρξιστικών ιδεών.

Την περασμένη περίοδο η εφημερίδα μας βρέθηκε στο πλευρό όλων των εργατικών διεκδικήσεων (Τσιμεντοποιεία Βασιλικού, Λιμάνια, Κυπριακές Αερογραμμές, Τράπεζες). Για να φέρουμε σε πέρας πάλη τα καθήκοντα αυτά

χρησιμοποιήσαμε ξανά την οικονομική σας ενίσχυση.

Καλούμε κάθε εργαζόμενο, κάθε νεολαίο, να δώσει από το υστέρημα του όσα περισσότερα μπορεί για να καλύψουμε τους στόχους του χορού.

Η εφημερίδα μας δεν έχει άλλους πόρους εκτός από τες συνδρομές και εισφορές των φίλων και υποστηρικτών της.

Δώστε όλοι από το υστέρημα σας. Κάθε λίρα προς τη Σοσιαλιστική Έκφραση είναι πολύτιμη για τον αγώνα για το σοσιαλισμό. Είναι η δυνατότητα για μια πιο συχνή έκδοση της εφημερίδας που αγωνίζεται στο πλευρό της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

ΛΙΒΑΝΟΣ: Μόνο η ταξική πολιτική μπορεί να σταματήσει τις σφαγές

Ο Λίβανος είναι μια μικρογραφία των αντιθέσεων και προβλημάτων που υπάρχουν σήμερα στον πλανήτη μας. Οι εθνικές και ταξικές συγκρούσεις που αγκαλιάζουν τη γη σ' όλη της την έκταση δε λύνονται μέσα στο καπιταλιστικό εκμεταλλεφτικό σύστημα.

Ο Λιβανικός λαός και οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες πληρώνουν ακόμα φόρο αίματος στον πόλεμο (που δεν έχει τέλος) για τη λύση των αντιθέσεων και συγκρούσεων πάνω στη βάση του καπιταλισμού.

Υποχωρώντας, οι ιμπεριαλιστές μετά το Β' Παγκόσμιο πόλεμο άφησαν τον αραβικό κόσμο διαμελισμένο στη βάση φτιαχτών συνόρων. Παρα τη κοινή γλώσσα, ιστορία, πολιτισμό, θρησκεία κ.τ.λ. είναι ένα διαιρεμένο έθνος, σε «εθνικά» αστικό φεουδαρχικά κράτη με καπιταλιστικές οικονομίες, και άλλα βοναπαρτιστικά «προοδεφτικά» όπως η Συρία, Λιβύη κ.τ.λ. Οι προσπάθειες που έχουν γίνει ως τώρα για ενοποίηση έχουν αποτύχει γιατί έγιναν απ' τα πάνω, και επειδή σε επίπεδο καθεστώτων δεν λειτουργεί μια και τα καθεστώτα έχουν αντίθετα συμφέροντα. Απο κοντά φυσικά βρίσκεται και το προτεχτοράτο των Βορείων — Αμερικανών Ιμπεριαλιστών το Ισραήλ που βρίσκεται σε συνεχή σύγκρουση με τους Άραβες. Αρχή της σύγκρουσης ήταν η προσπάθεια για ξερίζωμα των αράβων αγροτών απ' τη Παλαιστίνη. Η αποτυχία των Αραβικών καθεστώτων να νικήσουν τους Σιωνιστές στους διάφορους πολέμους και ν' αποτρέψουν την ίδρυση και επέκταση του Σιωνιστικού κράτους, έφερε ένα βήμα πιο κοντά την επανάσταση. Μια σειρά από χώρες πέρασαν από επαναστάσεις (Αίγυπτος, Συρία, Ιρακ κ.α.). Οι Παλαιστίνιοι αποδιωγμένοι δεν απορροφήθηκαν από τους τοπικούς αραβικούς πληθυσμούς, απ' τη μια γιατί το επίβαλε η φτώχεια και η χαμηλή οικονομική ανάπτυξη κι απ' την άλλη επειδή η εγκατάσταση των προσφύγων σε συνοικισμούς και στρατόπεδα βλεπε τα καθεστώτα στη προσπάθεια τους ν' αποπροσανατολίσουν τις μάζες τους απ' τα δικά τους καφτα προβλήματα, την εκμετάλλεψη τη καταπίεση και τη φτώχεια. Έτσι η έσχατη μιζέρια που επιβλήθηκε στους Παλαιστίνιους τόσο απ' τους Σιωνιστές όσο και απ' τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα αντικατέστησε για ένα μεγάλο διάστημα τις τοπικές συνθήκες. Τη στιγμή που γινόταν από 1 εκατομμύριο Αραβόβεντοι διώχθηκαν απ' τη γη τους και στάλθηκαν δώρο στο Σιωνιστικό κράτος.

Μεσ' απ' αυτές τις συνθήκες οι Παλαιστίνιοι ριζοσπαστικοποιήθηκαν και οργανώθηκαν στη ΟΑΠ που έγινε έτσι η έκφραση της Παλαιστινιακής Επανάστασης. Όμως οι δεσμοί της ηγεσίας της ΟΑΠ με τα αστικοφεουδαρχικά αραβικά καθεστώτα εξαφάνισαν κάθε προοπτική για σοσιαλιστική Επανάσταση. Η ταχτική του ανταρτίου και της ατομικής τρομοκρατίας απομόνωσαν το παλαιστινιακό κίνημα απ' τις εβραϊκές

μάζες στο Ισραήλ, που φοβούμενες τ' αποτελέσματα της τρομοκρατίας στρέφονται μαζικά στο Σιωνιστικό κράτος που κερδίζει έτσι δύναμη και χτυπούσε ακόμα πιο ανελέητα τους Παλαιστίνιους τόσο έξω όσο και μέσα στο Ισραήλ (κατεχόμενες περιοχές). Απ' την άλλη οι δεσμοί με τη Συριακή γραφειοκρατία οδηγούσαν πάντα σε αδιέξοδο.

Οι Παλαιστίνιοι έχουν χτυπηθεί και σφαχτεί το ίδιο ανελέητα τόσο απ' το Σιωνιστικό κράτος όσο και απ' τα αραβικά καθεστώτα. (Ιορδανία 70, Λίβανος 76 στον εμφύλιο και τ.λ.).

Οι συνέπειες αυτής της πολιτικής που ούτε ιδεολογία ούτε προοπτικές μαρξιστικές είχε ήταν τρομαχτικές. Μια σειρά από ήττες και σφαγές αποδυνάμωσαν τους Παλαιστίνιους. (Η ΟΑΠ σπαράσσεται από βίαιες διασπάσεις σήμερα). Ο Λίβανος έγινε κέντρο διερχομένων. Μια η Συρία μια ο Ισραήλ.

Ο εμφύλιος στο Λίβανο το 76 είχε έντονο ταξικό χαρακτήρα. Μάχονταν δεξιοί ενάντια σε αριστερούς. Η ηγεσία της ΟΑΠ παρα τις προσπάθειες που έκανε για να μείνει έξω απ' τον εμφύλιο δε το κατόρθωσε (δήλωσε ηγετικού στελέχους της ΟΑΠ στην εφημερίδα Μοντ στις 17 Νοεμβρίου του 82) γιατί έτσι η αλιώς η Παλαιστινιακή Επανάσταση έδρασε σα καταλύτης οδηγώντας

συνέχισαν του εμφυλίου, στην εισβολή του Ισραήλ το 82, στη καταστροφή της στρατιωτικής δύναμης των παλαιστινίων, στην αποχώρηση των Σιωνιστών, στην άμεση ιμπεριαλιστική επέμβαση και τη μερική της ήττα, στην επάνοδο της Συρίας στο Λίβανο που σταθεροποίησε την θέση της. Ο εμφύλιος συνεχίζεται με χαρακτήρα αλλοιωμένο («φυλετικούς» «θρησκευτικούς»). Η έλλειψη επαναστατικής ηγεσίας και προοπτικής έσπρωξαν το πιο μεγάλο κομμάτι του αριστερού μετώπου στην αγκαλιά των Σιιτών που πρόβαλαν μετά την ιρανή επανάσταση σαν η μόνη επαναστατική δύναμη με προοπτικές φυσικά όχι σοσιαλιστικές.

Έτσι το τι γίνεται σήμερα στο Λίβανο είναι ένας εμφύλιος που έχει σα στόχο το κομματισμό της χώρας και τη δημιουργία κρατιδίων με βάση το φυλετικό και θρησκευτικό χαρακτήρα. Σ' αυτό το παιχνίδι δεν έχουν θέση οι Παλαιστίνιοι που συνδέθηκαν καλά ή κακά, με τις σφαγές που εξαπόλυσαν οι Σιωνιστές πάνω στο Σιιτικό πληθυσμό του Λιβάνου. Η ηγεσία των Σιιτών τόκανε καθαρό πως δεν πρόκειται να επιτρέψει ποτέ ξανά να γίνει ο Νότιος Λίβανος ορμητήριο των παλαιστινίων καταδρομέων. Έτσι για μια φορά ακόμα οι παλαιστίνιοι σφάχτηκαν απ' τους προχθεςινούς συμμάχους τους. Οι άγριες

προσπάθειες της Συρίας για ειρήνευση δεν αποδίδει. Αντίθετα αποσταθεροποιά την παρουσία της στο Λίβανο.

Η προσπάθεια της χρεοκοπημένης παλαιστινιακής ηγεσίας για ειρήνη σε συνεργασία με το Χουσεϊν της Ιορδανίας μέσα από τη διαδικασία ενός νέου Καμπ-Ντεβίτ θ' αποτύχουν.

Η μόνη λύση βρίσκεται μέσα στη μαρξιστική προοπτική. Χρειάζεται μια μαρξιστική ηγεσία για να βάλει τα πράγματα στη θέση τους. Αυτό θα σημαίνει μια πολιτική στη βάση της τάξης που θ' απομόνωνε τις χωριστικές και διαμελιστικές τάσεις, τις θρησκευτικές και φυλετικές διαφορές, αφού θα ένωσε τους Λιβανέζους και παλαιστίνιους πάνω στη βάση των κοινών ταξικών συμφερόντων. Η ταξική πολιτική και το σοσιαλιστικό πρόγραμμα θα ήταν ο μοχλός που θα ξετινάζε το Λιβανικό καπιταλισμό και τα παρεπόμενα τους. Ενώ στη βάση του καπιταλισμού το εργατικό κίνημα βρίσκεται φυλακισμένο μέσα σε σύνορα εθνικιστικά, φυλετικά, θρησκευτικά, η ταξική πολιτική λειτουργεί ενωτικά. Πάνω στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος θα κερδίζονταν στα σίγουρα και οι ισραηλινικές εργατικές μάζες. Τα πάντα έχουν δοκιμαστεί κι αποτύχει. Το μόνο που έμεινε έξω είναι η σοσιαλιστική προοπτική που πέρα από φυλετι-

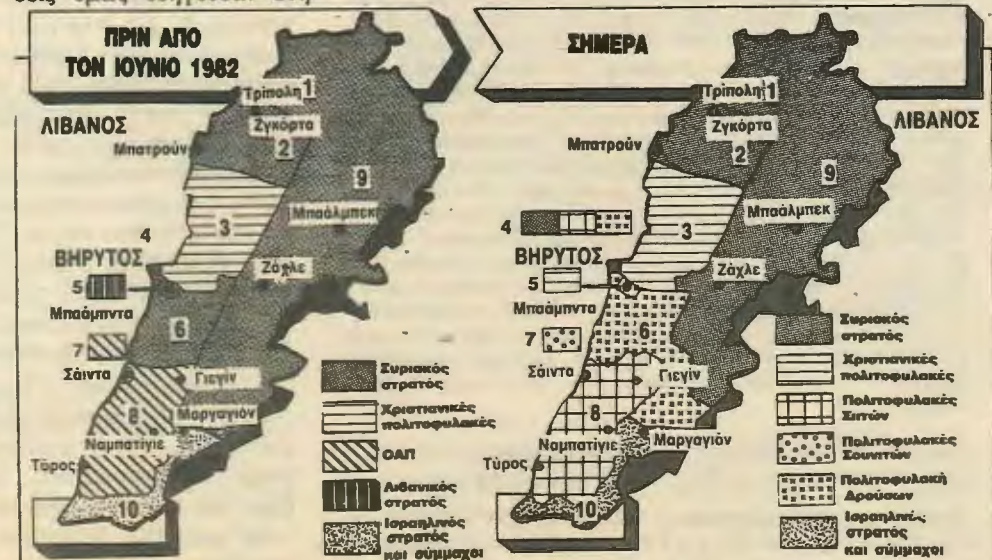
γώντας σταριστερα τις Λιβανικές εργατικές και αγροτικές μάζες. Η έλλειψη όμως μιας μαρξιστικής ηγεσίας στο αριστερό μέτωπο τόσο στους Λιβανέζους όσο και στους παλαιστίνιους και μια ξεκάθαρη σοσιαλιστική προοπτική, κούρασε το κίνημα. Τη λύση υπέρ των αστών έδωσε η Συρία με την επέμβαση της το 76. Θα περιμένα όμως κανείς ότι τα πράγματα θα σταματούσαν ως εδώ. Οι βαθείες αντιθέσεις όμως οδηγούσαν στη

μάχες για την κατάληψη και ισοπέδωση των τριών καταβλισμών στη Βυρηνό έγιναν γι' αυτό.

Όμως καμία λύση δε φαίνεται στον ορίζοντα. Όσες εικεχειρίες κι αν έχουν συμφωνηθεί, όσες συνομιλίες για καθορισμό περιοχών, για σταμάτημα του πολέμου και για λύση του ζητήματος έγιναν δε καρποφόρησαν. Οι όροι ειρήνευσης που επέβαλε το Ισραήλ με την εισβολή του καταρρέφσαν. Η

και θρησκευτικούς διαχωρισμούς ενώνει τη πιο μεγάλη μάζα πάνω στα ταξικά της συμφέροντα απομονώνοντας έτσι τους ντόπιους αστούς που εφκολα πια οδηγούνται στην ήττα. Η σοσιαλιστική ομοσπονδία εργατικών κρατών Μέσης Ανατολής όπως αυτή της Ρώσας του 17 είναι η μόνη που θα ενώσει τους σημερινούς αντιμαχόμενους.

Γ. Ζαβρός

Μετά την τραγωδία στο Χεύζελ

Η ΒΙΑ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ ΚΑΙ ΠΩΣ ΘΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΟΥΜΕ

Μετά την τραγωδία στο Χεύζελ

Η φοβερή τραγωδία στο Χεύζελ των Βρυξελλών που στοίχισε τη ζωή σε 40 άτομα και τον τραυματισμό 350 άλλων γέμισε κάθε εργαζόμενο με αγανάκτηση κι αποτροπιασμό.

Η αντικοινωνική βία των «χούλιγκανς» του ποδοσφαίρου δεν έχει τίποτα να κάνει με τις παραδόσεις του εργατικού κινήματος και ζημιώνει το πιο αγαπητό σπορ της εργατικής τάξης.

Η ηθικολογία όμως δεν αποτελεί απάντηση στην κοινωνική βία ούτε μπορεί να εξαλείψει την κοινωνική βία στα γήπεδα. Εξ άλλου η κοινωνική βία δεν είναι μόνο «προνόμιο» του ποδοσφαίρου. Είναι η τραγική εικόνα των μεγαλοπόλεων του καπιταλισμού που επαναλαμβάνεται κάθε βράδυ έξω από τις μπυραρίες, στους δρόμους των φτωχογειτονιών και των παραλιακών πόλεων της Δύσης.

Το μεθύσι, τα ναρκωτικά, η βία, οι βάρβαρες κοινωνικές σχέσεις είναι το αποτέλεσμα ενός απάνθρωπου κοινωνικού συστήματος - του καπιταλισμού - βασισμένου στον ανταγωνισμό, τη σύγκρουση, τον ατομικισμό. Δεν είναι τυχαίο που η βία και το έγκλημα χειροτερεύουν όσο χειροτερεύει η οικονομική κρίση του καπιταλισμού.

Η νεολαία, χωρίς δουλειά, χωρίς μέλλον και σκοπό στη ζωή, στοιβαγμένη στα σλαμς της εξαθλίωσης ατομικοποιείται, χάνει την ταξική της συνείδηση και γίνεται έρμαιο του ποτού και της βίας.

Υπάρχει βέβαια κι ένα άλλο στοιχείο στα τραγικά γεγονότα του Χεύζελ που δεν έχει γίνει πλατείνα γνωστό.

Οπαδοί του φασιστικού Βρετανικού Εθνικού Κόμματος όπως και της Ιταλικής φασιστικής συμμορίας Νέα τάξη (Ορντινε Νουέβο) προέβιναν σε οργανωμένη προβοκάτσια πριν να ξεσπάσουν τα γεγονότα. Οι φασιστικές αυτές ομάδες, στερωμένες κάθε δυνατότητας να ανεβούν στην εξουσία ειρηνικά είτε με δημοκρατικά μέσα, προκαλούν τη βία και το κοινωνικό «χάος» για να πλήξουν τη δημοκρατία και να επιβάλουν καταπιεστικούς νόμους και μέτρα ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Θα ήταν βέβαια υπερβολή και λάθος να ξοφλήσει κανένας με τα αίτια του προβλήματος της κοινωνικής βίας φορτώνοντας τα εξ ολοκλήρου στις φασιστικές ομάδες.

Μεγάλο μέρος της βίας αυτής προέρχεται από λουμπεν προλετάρους και νέους που έχουν χάσει κάθε προσανατολισμό στη ζωή.

Η λύση στο πρόβλημα λοιπόν βρίσκεται στην οργάνωση της νεολαίας και στον αγώνα της για μια καλύτερη ζωή - εκπαίδευση, υγεία, στέγαση, δουλειά και πολιτισμένες συνθήκες ζωής. Το συναίσθημα ευθύνης, σκοπού και κατεύθυνσης στη ζωή δεν μπορεί να το δώσει 'στη νεολαία καμία πολιτική τάση που πιστεύει είτε στη συντήρηση του συστήματος είτε στη διόρθωση της βιτρίνας του καπιταλισμού.

Η Θάτσερ και οι όμοιοι της σ' όλο τον κόσμο πιάστηκαν από τα γεγονότα του Χεύζελ για να τονίσουν για μια ακόμα φορά την αποφασιστικότητά τους να πάρουν μέτρα καταπίεσης των Χούλιγκανς που θα χρησιμοποιηθούν αργότερα και ενάντια στο εργατικό κίνημα. Δεν μιλούμε βέβαια για την απαγόρευση της πώλησης και κατοχής οιοπονευματών στα γήπεδα, μέτρο με το οποίο λίγοι θα διαφωνούσαν και που δεν θα σταματούσε την πλειονότητα των φιλάθλων εργατών να συνεχίσει να απολαμβάνει το ποδόσφαιρο όπως πάντα.

Μιλούμε για μέτρα όπως τους περιορισμούς σ' όλες τις ανοιχτές συγκεντρώσεις (που θα χρησιμοποιηθεί ενάντια στις πικετοφορίες και τις πολιτικές διαδηλώσεις) την εισαγωγή βίντεο για να παρακολουθούνται οι φιλάθλοι (που θα χρησιμοποιηθεί και στις εργατικές κινητοποιήσεις) κ.α.

Όλα αυτά τα μέτρα όπως και ο αποκλεισμός των Αγγλικών ομάδων από τα ευρωπαϊκά γήπεδα δεν είναι τίποτα άλλο από παράλογες τιμωρίες ενάντια στην εργατική τάξη που αποτελεί τη συντριπτική μάζα των φιλάθλων - για εγκλήματα που έπρεπε να πληρώσουν οι πραγματικοί αίτιοι που είναι οι ίδιοι οι καπιταλιστές που θα τα εφαρμόζουν.

Ο ποδοσφαιρικός Χούλιγκανισμός είναι εχθρός κάθε φιλάθλου εργάτη, σοσιαλιστή και δεν χρειάζονται Θάτσερικά μέτρα για να προστατευτούμε από αυτόν.

Στο τέλος - τέλος η μόνη ριζική προστασία είναι η εξαφάνιση της κάθε Θάτσερ και του συστήματος της ζούγκλας που έχουν επιβάλει στην ανθρώπινη κοινωνία.

Ενδογραφειοκρατικές συγκρούσεις μαστίζουν την ΕΔΕΚ

ΕΔΕΚ: ΕΝΔΟΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΜΑΣΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΚΟΜΜΑ

Τη τελευταία περίοδο έρχονται ξανά στην επιφάνεια μια σειρά από συγκρούσεις - ομαδοποιήσεις και προσπάθειες αλληλοεξόντωσης πάνω στο επίπεδο της ηγεσίας του κόμματος.

Είχαμε πριν τρεις μήνες περίπου τις συγκρούσεις και ομαδοποιήσεις στες διάφορες συνδιασκέψεις που είχε οργανώσει το κόμμα αλλά η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι αυτή της προσπάθειας για φάγωμα του Δ. Θεοδώρου από το πόστο του Κεντρικού Οργανωτικού του κόμματος.

Ο ίδιος ο Δ. Θεοδώρου μέσα από έγγραφο που απευθύνει στους Κεντρικούς Επιτρόπους στην προσπάθεια του να αμυνθεί καταγγέλλει ότι το κόμμα βρίσκεται υπό διάλυση, δεν λειτουργούν οι δημοκρατικές διαδικασίες, η διαφωνία απαγορεύεται, είναι ένα κόμμα εντριγκας και χαφιεδισμού και αλληλοεξόντωσης.

Ακόμα παρακάτω μας λέει ότι επικρατεί μεταξύ των στελεχών το δέσπο στο στυλ της παρέας, όπου απουσιάζει οποιοδήποτε πολιτικό περιεχόμενο. Υπάρχουν ανεξέλεγκτες υπηρεσίες πληροφοριών και η ηθική εξόντωση ανθρώπων και δολοφονία χαρακτήρων.

Αυτό που βλέπουμε να συμβαίνει σήμερα στην περίπτωση του Δ. Θεοδώρου και με τα υπόλοιπα στελέχη που βρίσκονται ψηλά στην

νωσης και λασπολογίας βρίσκονται οι ίδιοι από μια μερίδα στελεχών που κύρια αποτελούν την ηγεσία της νεολαίας ΕΔΕΝ, στελέχη που οι Θεοδώρου, Χ' Δημητρίου κ.λ.π. διόρισαν στο πόστο της ηγεσίας της ΕΔΕΝ αφού προηγουμένως διέγραψαν την εκλεγμένη από την ίδια τη νεολαία ηγεσία με τις πρώτες αποβολές του 80.

Αυτά τα γεγονότα μας δείχνουν για μια ακόμα φορά ότι η ηγεσία του κόμματος βρίσκεται σε πλήρη εκφυλισμό όπου όπως ο ίδιος ο Δ. Θεοδώρου παραδέχεται έπαψαν να λειτουργούν οι δημοκρατικές διαδικασίες και ο πολιτικός διάλογος και τα κύρια στοιχεία συμπεριφοράς που επικρατούν είναι ο χαφιεδισμός, η αλληλοεξόντωση και η δολοφονία χαρακτήρων. Όμως ποια είναι τα βαθύτερα αίτια της κρίσης που συνεχίζει να μαστίζει το κόμμα;

Για μας τους μαρξιστές η βασική αιτία της κρίσης και συγκρούσεων μέσα στο κόμμα είναι οι εξωτερικές πιέσεις που εξασκούνται από την κοινωνία και αντανακλούν την ταξική πάλη και συμφέροντα στον ένα ή στον άλλο βαθμό και κατ'επέκταση μεταφέρονται και μέσα στο κόμμα από τα διάφορα στρώματα που το συνθέτουν τη βάση του.

Σήμερα μέσα στο κόμμα σε επίπεδο ηγεσίας υπάρχουν δυο κύριες ομάδες.

Η μια με πόλο συσπειρώσεως τους Δωρο - Φρυδά - Χ' Δημητρίου κ.λ.π. που κύρια συσπειρώνουν

αριστερα εργατικά και νεολαϊστικά στοιχεία που στη βάση μιας αριστερης φρασολογίας καταφέρνει σήμερα να εκφράζει τα συμφέροντα αυτών των μελών που κινούνται και ψάχνουν για μια αριστερη - αγωνιστική πολιτική σπρωγμένοι μέσα από τις ίδιες τις αντικειμενικές συνθήκες και ταξικά τους συμφέροντα.

Η έλλειψη όμως από τον αγώνα αυτής της ομάδας αρχών και προγράμματος που να δίνουν αγωνιστική διέξοδο στα μέλη που σήμερα συσπειρώνονται γύρω της θα τα οδηγήσει αργά η γρήγορα σε νέα συμπεράσματα σπρωγμένα κύρια από το βάθαιμα της κρίσης του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος.

Σημαντικό ρόλο στη κίνηση και ανάπτυξη της συνειδητοποίησης αυτών των στρωμάτων έχει να παίζει το πρόγραμμα των Μαρξιστών της Αριστερης Πτέρυγας του κόμματος.

Οι Μαρξιστικές ιδέες και το Σοσιαλιστικό πρόγραμμα που η Αριστερη Πτέρυγα προτείνει ήδη έχει κερδίσει σημαντική μερίδα από τα πιο υγιή και αγωνιστικά στοιχεία της βάσης.

Η απομόνωση που προσπάθησαν η γραφειοκράτες του κόμματος να επιβάλουν στις μαρξιστικές ιδέες αποβάλλοντας και απομονώνοντας τους Μαρξιστές και εμποδίζοντας τη βάση από του να χει σωστή πληροφόρηση και ενημέρωση αποδείχτηκε αδύνατη.

Όπως βγαίνει από τις ίδιες τις καταγγελίες του Δ. Θεοδώρου αυτό που επι-

στατικό του κόμματος). Αυτό μέχρι σήμερα στάθηκε αδύνατο ενώ παράλληλα οι ίδιοι συνέχιζαν να οδηγούν το κόμμα από αποτυχία σε αποτυχία και στη διάλυση οποιουδήποτε οργανωτικού μηχανισμού στη προσπάθεια τους να καταπνίξουν κάθε οργανωμένη έκφραση της βάσης.

Η βάση του κόμματος για αρκετό χρονικό διάστημα πίστωσε με εμπιστοσύνη αυτή την ηγεσία.

Όμως σήμερα δεν μπορεί να μείνει απαθής στα όσα αίσχη (όπως ο ίδιος ο Κεν. Οργ. Γραμ. καταγγέλει) γίνονται σήμερα από τους ηγέτες της οι οποίοι στην ουσία προδίνουν τις παραδόσεις και τα συμφέροντα του κόμματος και τον αγώνα για μια σοσιαλιστική κοινωνία.

Ο αγώνας της βάσης του κόμματος πρέπει να στοχεύει σε δυο επίπεδα: α) Στην εξυγίανση του κόμμα-

τος από όλους αυτούς τους καταχραστές της εξουσίας του κόμματος. β) Στην υιοθέτηση ενός ταξικού - Σοσιαλιστικού προγράμματος.

Σ' αυτό τον αγώνα η Αριστερη Πτέρυγα θα συνεχίσει να δίνει όλες τις δυνάμεις της έχοντας εμπιστοσύνη στη δύναμη των μαρξιστικών ιδεών και στην αγωνιστική θέληση της βάσης του κόμματος.

Μάζος

Εκδηλώσεις

Στες 12/5/85 έγινε στην Ποταμία το μνημόσυνο του αγωνιστή συν. Ερολ Μεχμετ. Ο Ερολ πιστός στα ιδανικά του σοσιαλισμού αγωνίστηκε μέσα από τες τάξεις της Σ.Ν. ΕΔΕΝ μέχρι που βρήκε τραγικό θάνατο σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Αντιπροσωπεία της Αριστερης Πτέρυγας (φωτογραφία) παρέστη και κατάθεσε στεφάνι.

Κινηματογραφικές Παραστάσεις της «Σ.Ε.»

και πούλησαν εισιτήρια της κινηματογραφικής παράστασης, από στίπ σε στίπ.

μικη κάλυψη των αναγκών της εφημερίδας μας.

26 Ιουνίου στο Δάλι

Στα πλαίσια της διεθνιακής αλληλεγγύης προς το δίκαιο αγώνα των Χιλιανών σοσιαλιστών, η Σοσιαλιστική Έκφραση διοργάνωσε στις 28 του Μάη στην Αθηναίον κινηματογραφική παράστασή με διπλο σκοπο. Πρώτο, για ενημέρωση των κατοίκων Αθηναίων γύρω από την κατάσταση στη Χιλή και δεύτερο για μάζεμα χρημάτων για την ενίσχυση του αγώνα της Χιλιανής εργατικής τάξης ενάντια στη δικτατορία του Πινοσέτ.

Συνεργεία από μέλη της Τοπικής Οργάνωσης Αθηναίων διένειμαν ενημερωτικό φυλλάδιο για την κατάσταση στη Χιλή

Ο στόχος των £200 ξεπεράστηκε και μαζεύτηκαν £275. Το ενδιαφέρον και η συμπαράσταση των Αθηναίων εκφράστηκε με τη μεγάλη παρουσία τους στην παράσταση.

Και στη Λεμεσό

Στη Λεμεσό η κινηματογραφική παράσταση διοργανώθηκε αποκλειστικά για ενίσχυση της εφημερίδας μας. Η προσπάθεια μας στέφθηκε με τεράστια επιτυχία. Καταφέραμε να υπερκαλύψουμε το στόχο των £300 και μαζέψαμε £483. Τα χρήματα αυτά είναι πολύ χρήσιμα για την οικονο-

Μετά την πετυχημένη προσπάθεια της Αθηναίου η Τ.Ο. Δαλιου διοργανώνει στες 26 Ιουνίου παρόμοια καμπάνια στο Δάλι για τον ίδιο σκοπο (ενημέρωση και μάζεμα λεφτών).

Η ταινία που θα προβληθεί είναι «Ο ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟΣ» και ο οικονομικός στόχος £200.

Καλούμε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο του Δαλιου να ενισχύσει τον αγώνα των εργαζομένων της Χιλής για να διώξουν μια ώρα γρηγορότερα τον δικτάτορα Πινοσέτ από το οβέρκο τους.

ΑΛΗΘΕΙΑ 12/5/85 ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΣ

Ένα στέλεχος της ΕΔΕΚ καταγγέλλει το χαφιεδισμό και τις άλλες μεθόδους που χρησιμοποιούνται μέσα στο κόμμα

Από ένα έγγραφο που ο κ. Δωρο Θεοδώρου, πρώην βουλευτής της ΕΔΕΚ και ανώτερο στέλεχος του κόμματος, απευθύνει προς τον πρόεδρο της ΕΔΕΚ κ. Λουσαρίδη και τα μέλη της κεντρικής επιτροπής φαίνεται ότι το κόμμα αυτό, το πιο μικρό από τα κόμματα που αναπροσανατολίστηκαν στη Βουλιά, παρά τα τεράστια οικονομικά μέσα που διαθέτει αναμεταπίπτει σοβαρά προβλήματα και απειλείται, όπως υποστηρίζει ο κ. Θεοδώρου, από «διάλυση».

Φετιμιάς και η προσπάθεια αλληλοεξόντωσης Αφένια, όμως, τον ίδιο τον κ. Θεοδώρου να μιλήσει για «τις μεθόδους που χρησιμοποιούνται» μέσα στο κόμμα:

«Ο ψήφισμος, ο χαφιεδισμός, η απώθηση κι η εξόντωση στελεχών του κόμματος. Ακόμα και το δέσιμο στο στυλ της παρέας δείχνει πόσο πολιτικό περιεχόμενο έχει αυτή η ομαδοποίηση. (...) Τι κόμμα είναι που θέλουμε; Κόμμα της διαφάνειας και των ανοικτών δημοκρατικών διαδικασιών ή κόμμα της μυστικοπάθειας, του χαφιεδισμού και της ηθικής εξαχρείωσης των ανθρώπων;»

Επίσης δεν είμαστε φυσικά σε θέση να κρίνουμε πόσο σοβαρές είναι οι εσωτερικές συγκρούσεις μέσα στην ΕΔΕΚ, νομίζω όμως ότι υπάρχει υπερβολικός φόβος του κ. Θεοδώρου το κόμμα απειλείται με διάλυση: «Όσο θα έχουν τα μέσα και οι αρχηγός το κόμμα να λειτουργεί, όσο θα έχουν την αλληλεγγύη των άλλων για το κόμμα, όπως αυτό είχαμε, θα ήταν, κατά τη γνώμη μου, η σωτηρία της Κεντρικής Επιτροπής».

Ο πρόεδρος παρεμβαίνει

Αν η κρίση στις Κεντρικές Επιτροπές και στα Κοινοβούλια...

Η Κεντρική Επιτροπή της ΕΔΕΚ έχει γίνει ανοικτό βιβλίο για την εφημερίδα της ακροδεξιάς «Αλήθεια». Η ηγεσία της ΕΔΕΚ αντι να κυνήγα τους αριστερούς αγωνιστές του κόμματος θάταν καλύτερα να αποβάλει τους πράκτορες της δεξιάς από την Κ.Ε. του κόμματος.

ιεραρχία του κόμματος (όπως Φρυδάς, Χ' Δημητρίου κ.τ.λ. που υπερασπίζονται το Δ. Θεοδώρου) είναι να καταγγέλλουν σήμερα όσα οι ίδιοι χρησιμοποίησαν σαν όπλα στο παρελθόν και χρησιμοποιούν μέχρι σήμερα ενάντια στους Μαρξιστές της Αριστερης Πτέρυγας του κόμματος.

Αυτή τη φορά όμως στο στόχαστρο της απομό-

όλα τα παλαιοκομματικά στοιχεία που έπαιξαν ένα προοδευτικό ρόλο στο παρελθόν (περίοδος του 74) αλλά που στάθηκαν ανίκανα να προσαρμοσθούν εγκαίρως στες νέες συνθήκες και καθήκοντα.

Η άλλη με πόλο συσπειρώσεως τους «Ανανεωτικούς» (αποτελούνται από την ηγεσία της νεολαίας και άλλα αριστερα στελέχη) που κύρια συσπειρώνει

κρατεί σε επίπεδο ηγεσίας είναι ο πατριονισμός, η ασυδοσία, η τρομοκρατία και καχυποψία, η φήμωση οποιασδήποτε διαφωνίας.

Η Αρ. Πτέρυγα πολλές φορές ζήτησε από αυτούς τους ηγέτες να σεβαστούν έστω και κάποιες στοιχειώδεις δημοκρατικές διαδικασίες και να της δώσουν το δικαίωμα να απευθυνθεί στη βάση (δικαίωμα κατοχυρωμένο και από το κατα-

Η συντριβή της δεξιάς στην Ελλάδα

ΗΤΤΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Χωρίς αμφιβολία το εκλογικό αποτέλεσμα της 2ας του Ιουνίου αποτελεί μεγάλη ήττα της δεξιάς, που είχε δώσει τα πάντα για την «απαλλαγή» από το ΠΑΣΟΚ. Το χρήμα χύθηκε άφθονο και η πολυεθνική Σώγιερ έβαλε στην υπηρεσία της αστικής τάξης όλη τη σύγχρονη αμερικανόπνευστη τεχνολογία της «ψηφολογίας» για να ελκύσει τους ψηφοφόρους.

Η Νέα Δημοκρατία νύθθηκε το μανδύα του φιλελευθερισμού και έφτασε να υποσχεθεί τα πάντα από αυτοκινητάκια για κάθε Έλληνα μέχρι και ελεύθερες διαπραγματεύσεις πάνω από την «ιερή» Αυτομμία Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή των μισθών (Α.Τ.Α.).

Τίποτε από αυτά δεν ήταν όμως ακραία για να ξεγελάσουν τους Έλληνες εργαζόμενους. Πίσω από τη βιτρίνα «Φιλελευθέρη Νέα Δημοκρατία» δύσκολα μπορούσε να κρύφτει η αποστασία, οι ταγματασφαλίτες, οι χούντες, τα ΜΑΤ, η πείνα, η ανεργία, οι κομπίνες του γκαγκστερικού Έλληνικού κεφαλαίου.

Πίσω από το ήπιο κλίμα εμφανίζονταν κάθε μέρα σ' ολόκληρη την Ελλάδα οι φασιστικές συμμορίες των ΟΝΝΕΔιτών (Νεολαίας Νέας Δημοκρατίας) οπλισμένες με ρόπαλα, αλυσίδες και ντόπεριαν. Η φασιστική τρομοκρατία ενάντια σε σπαθούς, και στελέχη (κύρια αρισσοκολλητές) του ΠΑΣΟΚ ήταν μια εδγλωττή υπενθύμιση του τι περιμένα το εργατικό κίνημα μετά από μια νίκη της δεξιάς.

Τόση ήταν η απόγνωσή της δεξιάς που δεν παράλειψε να χρησιμοποιήσει την τελευταία στιγμή (το βράδυ της Παρασκευής 31/5) μετά την καταληκτική Συγκέντρωση του ΠΑΣΟΚ στο Σύνταγμα, το χαρτί Καραμανλής, που φύλαγε για έκτακτη ανάγκη («η χώρα βρίσκεται σε μια περίοδο συγχύσεως και αβεβαιότητας», «δεν θα έχουμε το ελαφρυντικό της πλάνης αν... οδηγήσουμε τη χώρα σε νέες περιπέτειες» κ.ο.κ.).

Παρόλα αυτά και παρόλη την δημαγωγία για ταλάνη και τις παραλείψεις της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ, ο Μητσοτάκης δεν πρόβλεπε πολλά στις μετοχές της Ν.Δ.. Σε σύγκριση με τις Ευρωεκλογές του 84 η Ν.Δ. μαζι με την ακρόδεξη ΕΠΕΝ κέρδισαν μόνο 1%, ενώ σε σύγκριση με τις βουλευτικές του 81 κέρδισαν 3%.

ΑΥΤΗ Η ΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Το 46% που πήρε το ΠΑΣΟΚ στις εκλογές και το 58% που συγκέντρωσε η αριστερά σαν σύνολο, ήταν μια μεγάλη νίκη του λαού. Μια ακόμα μεγάλη νίκη μετά το 1981, μετά τις ευρωεκλογές, μετά το διωγμό του Καραμανλή και την εκλογή του Σαρτζετάκη.

Αποδείχτηκε ότι το

48% του 1981 δεν ήταν ένα τυχαίο ποσοστό, αλλά ότι έκφραζε την τεράστια δύναμη του εργατικού κινήματος και την κατανόηση του ότι μόνο προχωρώντας προς τον σοσιαλισμό, θα λυθούν τα προβλήματα της κρίσης, της φτώχειας, της ανεργίας, που πάνω του φόρτωναν οι κυβερνήσεις της δεξιάς και το σάπιο σύστημα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας των βιομηχάνων.

Το ότι η διάθεση αυτή και η κατανόηση υπάρχει σήμερα πολύ περισσότερο απ' ό,τι το 1981 φαίνεται από το πάθος με το οποίο μπήκαν στη μάχη οι μάζες προεκλογικά, και από την έξαρση με την οποία γιορτάστηκε η νίκη.

Η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. χάνοντας εντελώς τους προσανατολισμούς της νόμιμης πως έδωλεσε ταπειλώνοντας σαν «Σοσιαλισμό» αυτή την γνήσια κίνηση των εργατών και της νεολαίας.

Τα ποδοσφαιρικά συνθήματα («δεν είμαστε καλά δεν έχουμε μυαλό είμαστε άρρωστοι με τον Σοσιαλισμό», «εκεί-εκεί στη Β' εθνική μαζί με τον Αβέρωφ και τον Καραμανλή» κ.α.) οι σημαίες στα αυτοκίνητα και τα σπίατα, τα κορνάρια που δεν ήταν τίποτε άλλο από μια έντονη έκφραση του μίσους της εργατικής τάξης της Ελλάδας προς τη δεξιά και τον καπιταλισμό.

Τρανή απόδειξη η μεγαλύτερης συγκέντρωσης του ΠΑΣΟΚ στο Σύνταγμα όπου χωρίς καμία σχεδόν οργάνωση (και χωρίς κουβέρτες και ποτλμαν) κατέβηκαν εκατοντάδες χιλιάδες λαοί μετατρέποντας την στη μεγαλύτερη συγκέντρωση στη σύγχρονη ιστορία της πρωτεύουσας.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

Ο κύριος αντίπαλος γι' αυτήν ηγεσία του ΚΚΕ

ήταν ο «δικομματισμός» (εναλλαγή ΠΑΣΟΚ-Ν.Δ. στην Κυβέρνηση). Η αντιπαράθεση με το ΠΑΣΟΚ ήταν πιο σκληρή παρα με τον τακτικό εχθρό. «Θα χάσει ο κόσμος αν βγει η δεξιά;» Η Βασιλική έγνοια να μη χαθούν αριστεροί ψηφοί προς το ΠΑΣΟΚ. Είναι αλήθεια βέβαια πως την αστική τάξη θα τη βόλευε ένα σύ-

«Σεισμός - Σεισμός - έρχεται σεισμός...»

Με αυτό το σύνθημα με την συνοδεία εκρήξεων ο μιάδα, δέκα με δεκαπέντε ΟΝΝΕΔΙΤΕΣ, (Νεολαία, της Ν.Δ.) πέρασε, μέσα σ' ένα ημιφορτηγό, μπροστά από το κεντρικό προεκλογικό κέντρο του ΠΑΣΟΚ στην Πειραιά. Η Σκηνή έγινε την Πέμπτη στις 30 του Μάη ύστερα από την κύρια συγκέντρωση της ΝΔ στην Αθήνα.

Είχε προηγηθεί το ίδιο βράδυ επίθεση ενάντια στο κέντρο και έτσι δεκάδες ΠΑΣΟΚΙΤΕΣ βρισκόταν μπροστά από το κέντρο. Γι' αυτό το λόγο και οι Οννεδίτες δεν επανέλαβαν την επίθεση αλλά αρκέστηκαν στην πρόκληση.

Ο υπεύθυνος του κέντρου έβαλε τες φωνές στον αστυνομικό που προσπαθούσε να διαφυλάξει την τάξη. «Ποιόνι ο επικεφαλής γιατί πέρασε το αυτοκίνητο αφού προκαλούσε».

Ψυχραιμία ρε παιδιά χρειάζεται ψυχραιμία, δικαιολογήθηκε ο επικεφαλής. Ο υπεύθυνος του κέντρου ήταν ανένδοτος. Απαίτω να μην περνα κανένας που να προκαλεί μπροστά από το κέντρο.

Στο παράδειγμα στρίψιμο βρισκόταν το προεκλογικό κέντρο της ΝΔ από το οποίο εξορμούσαν οι ΟΝΝΕΔΙΤΕΣ. Οι Νεοδημοκράτες δεν περίμεναν την αστυνομία να κλείσει τον δρόμο είχαν κατέβη οι ίδιοι στο δρόμο και σταμάτησαν την κυκλοφορία. Τα πνεύματα ήταν τεταμένα, η κατάσταση κρίθηκε μέχρι τις πρώινες ώρες. Αθήνα 1985, η σύγκρουση που έρχεται βρίσκεται στην εμβρυακή της κατάσταση.

Παν. Σολωμού

στημα δικομματικής εναλλαγής που θα εξασφάλιζε την κυριαρχία της αποκορφάντας τους κοινωνικούς κραδασμούς (βλέπε Βρετανία).

Αλλά όπως αποδείξει η αποπομπή του Καραμανλή δεν είναι στις μέρες μας εύκολη υπόθεση ο «δικομματισμός» ιδιαίτερα στην Ελλάδα όπου ακόμα και μια κεντρική κυβέρνηση (1963-67) άνοιξε το δρόμο για επαναστατικές κινήσεις που ταρακούνησαν τη δεξιά και τον καπιταλισμό.

Έτσι οι νίκες του ΠΑΣΟΚ από το 81 μέχρι σήμερα έγιναν ενάντια στα σχέδια της άρχουσας τάξης. Η νίκη της 2ας του Ιουνίου τρο-

ΤΕΛΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΣΕ 14.738 ΑΠΟ 14.738 ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

Εγγεγραμμένοι 8,119,410 ψήφισαν 6.422.352 άκυρα 57.313 έγκυρα 6.365.039

		Βουλ.Ευρωεκ.	81	84
		%	%	%
ΠΑ.ΣΟ.Κ.	2.916.450	45,82%	48,07	41,58
ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ	2.599.949	40,85%	35,87	38,11
Κ.Κ.Ε.	629.518	9,89%	10,93	11,62
Κ.Κ.Ε. ΕΣΩΤ.	117.050	1,84%	1,34	3,40
Ε.Π.Ε.Ν.	37.934	0,60%	—	2,29
ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ	73.938	1,00%	3,79	3,00

μοκράτης όχι μόνο την Ελληνική αλλά και την παγκόσμια αστική τάξη που στάθηκε και στέκεται προκλητικά εχθρική απέναντι στο ΠΑΣΟΚ.

Το Κ.Κ.Ε. αν είχε ένα σωστό σοσιαλιστικό πρόγραμμα, θα μπορούσε αυτά τα 4 χρόνια διακυβέρνησης ΠΑΣΟΚ με όλα τα λάθη και τη «δεξιά πολιτική» να το παλέψει ελεύθερα (χωρίς το φόβο να βρεθεί στα ξερωνήσια) κι έτσι θα μπορούσε το «ψεύτικο δίλημμα» για το οποίο παραπονιέται («το ΠΑΣΟΚ 'Η ΔΕΞΙΑ») να το μετέτρεπε σε «ΠΑΣΟΚ ή ΚΚΕ».

Το εμπόδιο στο δρόμο του ΚΚΕ δεν ήταν ο εκλογικός νόμος (με χειρότερο εκλογικό νόμο το ΠΑΣΟΚ έκανε το 13% του 74 48% το 81) αλλά η άρνηση του να πάρει τα μηνύματα των και-

τικές του 81 πάνω από 10% δηλαδή της εκλογικής δύναμης του κόμματος.

Κι αυτό σε μια εποχή που ευνοϊκή για το ΚΚΕ αν ληφθεί υπόψη η απογοήτευση της εργατικής τάξης από τη διακυβέρνηση ΠΑΣΟΚ (Άρθρο 4, ΕΟΚ—ΝΑΤΟ, ανεργία κ.ο.κ.)

ΟΧΙ ΕΦΗΣΥΧΑΣΜΟΣ

40 χρόνια δεξιάς διακυβέρνησης και 4 χρόνια διακυβέρνησης ΠΑΣΟΚ κάτω από το ίδιο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα έχουν ατασάσει και συνειδητοποιήσει το εργατικό κίνημα της Ελλάδας μετατρέποντας - το στο πιο άρμιο το πιο έμπειρο, το πιο μαχητικό κίνημα της Ευρώπης.

Την ίδια ώρα που πάλευαν για να βγάλουν το

ΠΑΣΟΚ και τη Ν.Δ. από 11,5% το 81 στο 5% το 85 αποτελεί σαφή προειδοποίηση για την εργατική τάξη.

Το 46% θα μπορούσε σήμερα να ήταν 60% αν είχε προχωρήσει η κυβέρνηση πιο αποφασιστικά στο δρόμο της αλλαγής 4 χρόνια τώρα. Κι αυτό το γνωρίζουν καλά οι εργάτες και το νύχουν σε κάθε ευκαιρία.

Ένα μέρος των 161 βουλευτών του ΠΑΣΟΚ είναι νέοι δούρειοι ιππότες των αστών μέσα στο κίνημα (όπως αυτοί που αποστάτησαν στη ψηφοφορία για τον Καραμανλή).

Η κοινοβουλευτική πλειοψηφία σήμερα είναι σίγουρα πιο τρώτη-τώρα.

Κι οι αστοί ακονίζουν τα μαχαίρια για την επόμενη επίθεση γιατί δεν μπορούν να αντέχονται πάντα μια εργατική κυβέρνηση που δίνει στερη στους εργάτες (5 εκατομμύρια απεργία από το 1981 μέχρι σήμερα).

«ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ» «Ο ΜΟΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ»

Μπροστά στη νέα κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ ανοίγονται δυο δρόμοι: Ο ένας είναι ο δρόμος του συμβιβασμού με το σύστημα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και κατ' επέκταση με το ΝΑΤΟ και την ΕΟΚ. Σ' αυτό το δρόμο έχουν σκοπό να σπρώξουν οι Έλληνες κεφαλαιοκράτες ξανά την κυβέρνηση πότε με απειλές και μπιούκο-τάς της οικονομίας, πότε με φιλικές συμβουλές και πολιτική «εθνικής ομοψυχίας».

Αυτός ο δρόμος οδηγεί κατ' ευθείαν στη σύγχυση και την απογοήτευση του εργατικού κινήματος και στην ήττα της εργατικής τάξης και της κυβέρνησης (Ας δούμε τι γίνεται στη Γαλλία του Μιττεράν).

Όπως φώναζαν όμως δεκάδες χιλιάδες νεολαίοι στις συγκεντρώσεις του ΠΑΣΟΚ (Ολυμπιακό στάδιο) «το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός». Ο μόνος δρόμος είναι ο σοσιαλισμός! Σήμερα τα Ελληνικά

ανοίγει το δρόμο για το σοσιαλισμό

εργατικό κίνημα είναι πανέτοιμο για το σοσιαλισμό.

Είδωσε τον Καραμανλή από την προεδρία, νομοποίησε την εκλογή του Σαρτζετάκη, πήρε την πλειοψηφία ξανά στη βουλή.

Ταυτόχρονα έχει τη Γενική Συνομοσπονδία Εργατών (ΓΣΕΕ), τα εργατικά κέντρα, τα Σωματεία, τους Δήμους και τις κοινότητες, τους αγροτικούς συλλόγους, τις οργανώσεις νεολαίας στα γυμνάσια, στις τεχνικές, στα πανεπι-

πώς χωρίς την κρατικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο δεν μπορούν να λυθούν (χειρότερο είναι μάλιστα) τα προβλήματα της ανεργίας (350.000), της παραγωγής (70% των δυνάτο-τήτων της), των χρεωκοπημένων εταιρειών (80% είναι δάνεια και όχι δικα τους κεφάλαια), της ακρίβειας και της φτώχειας.

Την ίδια ώρα οι κεφαλαιοκράτες (βλ. Νιάργος) εγκαταλείπουν την Ελλάδα για να πάρουν τα κεφάλαια

Από τη στιγμή που η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ αποφασίζει να προχωρήσει στην ολοκλήρωση της Σοσιαλιστικής αλλαγής και με τη δύναμη που διαθέτει το εργατικό κίνημα σήμερα μπορεί να περάσει στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας ακόμα και ειρηνικά παγώνοντας κάθε αντίθεση της αστικής τάξης (Σοσιαλιστικό Σύνταγμα, συνδικαλισμός στο στρατό κ.ο.κ.).

Αντίθετα όσο καθυστερεί να προχωρήσει τόσο πιο επικίνδυνη γίνεται η

μος για την επιστροφή της δεξιάς είτε «δημοκρατικά» είτε με αποστασίες είτε με άλλα γνωστά αιματηρά μέσα.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ ΠΑΣΟΚ

Το «Ξεκίνημα» για τη Μαρξιστική τάση του ΠΑΣΟΚ με τη μάχη που έδωσε ενάντια στον Καραμανλή έχει σήμερα αγκυλασθεί από όλη τη βάση του κινήματος κι οι Μαρξιστές θεωρούνται τώρα σαν οι καλύτεροι μαχητές του κινήματος. Κάτω από την πίεση της βάσης του ΠΑΣΟΚ κι ενώ είχαν ήδη αρχίσει να δημιουργούνται κοινές επιτροπές ΠΑΣΟΚ — Ξεκινήματος για την προεκλογική δουλειά, το εκτελεστικό γραφείο του ΠΑΣΟΚ δέχτηκε το Ξεκίνημα στην επίσημη προεκλογική δουλειά του κινήματος.

Αυτή είναι μια ιστορική καταξίωση των Μαρξιστικών ιδεών που για τόσα χρόνια καταπατούνται και γίνονται αντικείμενο λασπολογίας και κυνήγι του (όχι μόνο στο ΠΑΣΟΚ αλλά σ' όλα τα σοσιαλιστικά κόμματα περιλαμβανομένης της ΕΔΕΚ).

Η κίνηση αυτή και η σκληρή δουλειά που έκαναν οι σ. του Ξεκινήματος στον προεκλογικό αγώνα, πράγμα που εχτιμήθηκε από χιλιάδες μέλη του ΠΑΣΟΚ έχει φέρει το Ξεκίνημα και τον Μαρξισμό σε κάθε γωνία του Ελληνικού εργατικού κινήματος.

Με πρωτοπόρους σήμερα τους Μαρξιστές χτίζεται στην Ελλάδα μια ισχυρή οργανωτική εξουσία που θα προχωρήσει, θα στηρίξει και θα υπερασπίσει το σοσιαλισμό από κάθε επίθεση της δεξιάς και του ιμπεριαλισμού.

Αυτο που χρειάζεται τώρα να γίνει είναι στηρίχουν στον ενθουσιασμό και τη διάθεση των εργαζο-

μένων, να μετατρέψουμε τις τοπικές οργανώσεις και τις κομματικές οργανώσεις του ΠΑΣΟΚ σε οργανώσεις φρούρια με ρίζες στο λαό και το εργατικό κίνημα.

Υπάρχουν σήμερα οι δυνατότητες να χτιστούν οργανώσεις μαζικές σε κάθε γειτονία, σε κάθε σχολείο, σε κάθε εργοστάσιο.

Οι εργάτες, οι αγρότες, οι νεολαίοι είναι έτοιμοι να πάρουν την αλλαγή στα χέρια τους και να την προχωρήσουν.

ΔΛΩΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

Η αφίσσα των Μαρξιστών του ΠΑΣΟΚ. Χιλιάδες αφίσσες κολλήθηκαν δίπλα στις αφίσσες του ΠΑΣΟΚ στις γειτονίες της Αθήνας, του Πειραιά και την επαρχία.

Το υλικό αυτό όπως και η εφημερίδα και δεκάδες χιλιάδες προκηρύξεις τυπώθηκαν με έξοδα του ΠΑΣΟΚ.

Οι Μαρξιστές έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο στη μεγάλη νίκη της 2ας του Ιουνίου.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Ένα συλλαλητήριο για άγνωστο Πρόεδρο

«Διακρύπτουμε ότι σε προσεχείς εκλογές το ΑΚΕΛ δεν πρόκειται να υποστηρίξει είτε την υποψηφιότητα Κυπριακού, είτε του Κληρίδη είτε του Λυσσαρίδη. Θα υποστηρίξει άλλη, καλύτερη λύση που εγγυάται λύση του Κυπριακού όπως την διαγράψαμε.»

Πασιδάνουν 7/6/85
Αν ξέκονα αυτή τη φράση από την ομιλία του συντρόφου Παπαϊωάννου κατά το σχετικά μεγάλο σε όγκο συλλαλητήριο του ΑΚΕΛ στις 7 Ιουνίου 1985, είναι γιατί πιστεύω ότι υπήρξε ο κύριος δόξνας της όλης ομιλίας αλλά και του πνεύματος των διοργανωτών του συλλαλητηρίου και όχι για να διαστρεβλώσω το νόημα.

Έτσι λοιπόν το ΑΚΕΛ θα υποστηρίξει

άλλη υποψηφιότητα για τις προεδρικές εκλογές που επίμονα ζητά. Αν βασιστούμε και σε μια προηγουμένη δήλωση του Παπαϊωάννου ότι το ΑΚΕΛ δεν θα διεκδικήσει από μόνο του τις Προεδρικές εκλογές αν δεν λυθεί πρώτα το εθνικό θέμα, τότε πρέπει να υπολογίζουμε ότι η ηγεσία του ΑΚΕΛ βρίσκεται στο δρόμο προς αναζήτηση προέδρου.

Επειδή σ' αυτό τον τόπο μερικά πράγματα γίνονται ανάποδα, έτσι και το μεγαλύτερο κόμμα του Κυπριακού λαού που εκφράζει την πλειοψηφία της εργατικής τάξης, όποτε υπάρχουν προεδρικές εκλογές πρέπει να τρέχει να βρει από ασήμαντες μειοψηφίες κανέ-να στο πολιτικό και βα-

και τη κέρδη που βγάλαν από τον ιδρώτα του Έλληνα εργάτη στο εξωτερικό.

δεξιά, τόσο περισσότερα απογοητεύεται το εργατικό κίνημα και ανοίγει ο δρό-

και να ανοίγουν οι ίδιοι και η τάξη τους το λάκκο τους. Αυτό μας το είπε λίγο πολύ και ο Οζκιούρ. Οι μόνοι που κάνουν πως δεν το καταλαβαίνουν είναι οι ηγέτες του ΑΚΕΛ τρέχοντας πάντα πρόθυμοι να υποστηρίξουν τον κάθε αστο πολιτικό για να λύσει δήθεν το εθνικό πρόβλημα. Ποιο εθνικό πρόβλημα έχει λύσει η αστική τάξη αφού ο μόνος τρόπος διαιώνισης της στην εξουσία είναι να δημιουργεί εθνικά προβλήματα;

Το ξέρω ότι στην κα-

σαν να ανοίγουν οι ίδιοι και η τάξη τους το λάκκο τους. Αυτό μας το είπε λίγο πολύ και ο Οζκιούρ. Οι μόνοι που κάνουν πως δεν το καταλαβαίνουν είναι οι ηγέτες του ΑΚΕΛ τρέχοντας πάντα πρόθυμοι να υποστηρίξουν τον κάθε αστο πολιτικό για να λύσει δήθεν το εθνικό πρόβλημα. Ποιο εθνικό πρόβλημα έχει λύσει η αστική τάξη αφού ο μόνος τρόπος διαιώνισης της στην εξουσία είναι να δημιουργεί εθνικά προβλήματα;

Φαίνεται ότι η ηγεσία του ΑΚΕΛ γιορτάζει την Οκτωβριανή Επανάσταση χωρίς να πάρει και μερικά διδάγματα από τα μαθήματα του Οκτώβρη. Καθώς στην Ρωσία είχαν εθνικό πρόβλημα με τη Γερμανία. Και τότε οι σοσιαλδημοκράτες του Κερένσκυ κατηγορούσαν

τους μπολσεβίκους για πράκτορες των Γερμανών. Ένα σωρό τότε μπορείς να βρεις. Όμως οι μπολσεβίκοι δεν είπαν ως υποστηρίζουμε τους αστούς ώσπου να λυθεί το εθνικό μας πρόβλημα. Γι' αυτό γιορτάζουμε την Οκτωβριανή Επανάσταση.

Αντι όμως να γιορτάζουμε την Οκτωβριανή Επανάσταση της Ρωσίας, κάνοντας ταυτόχρονα συλλαλητήρια για ανεύρεση δεξιών Προέδρου που θα λύσει το εθνικό μας πρόβλημα, καλύτερα ως προετοιμάζουμε το έδαφος για να γιορτάσουμε την δική μας εργατική επανάσταση που εκτος των άλλων θα μας απαλλάξει κι απ' αυτή την αναζήτηση, μιας και το εθνικό θα έχει λυθεί.

Γ. Κυπριός

Η νίκη του «εθνάρχη» Ντενκτας δεν μπορεί να σώσει τους Τ/Κ αστούς

Οι εκλογές της 9ης του Ιούνη ανάδειξαν τον Ρ. Ντενκτας σαν πρόεδρο της «Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου» με αυξημένη πλειοψηφία (70,5% σε σύγκριση με 51,8% το 1981).

Η ισχυροποίηση της θέσης του Ντενκτας ήταν το αποτέλεσμα της διπλωματικής του νίκης στην πρόσφατη συνάντηση ψηλού επιπέδου στη Νέα Υόρκη αλλά και της αδυναμίας των Τ/κυπριακών αριστερών κομμάτων να προβάλουν μια πειστική εναλλαχτική διεξόδο εξουσίας.

ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΟΥ ΚΚΑ

Την κύρια ευθύνη για το δεύτερο φέρε η ηγεσία του κόμματος Κοινωνικής Απελευθέρωσης (ΚΚΑ). Το κόμμα αυτό, παρόλο που αναδείχτηκε στις εκλογές του 81 σαν το δεύτερο μεγαλύτερο κόμμα των Τ/Κ (30,4% στις προεδρικές και 27,7% στις βουλευτικές) δεν στάθηκε ικανό να αντιπαραταχθεί στις πιέσεις του στρατιωτικού καθεστώτος της Άγκυρας και των υποτακτικών του στη βόρεια Κύπρο.

Έτσι, ενώ διαφώνησε με μια σειρά από αντιεργατικά, καταπιεστικά σημεία του νέου Συντάγματος, υποστήριξε το Σύνταγμα στο δημοψήφισμα της 3ης του Μάη καταπατώντας τα συμφέροντα των μελών και υποστηρικτών του.

Αργότερα, κι ενώ είχε συμφωνήσει προηγουμένως η κάθοδος στις προεδρικές εκλογές με κοινό υποψήφιο της αριστερας μαζί με το Δημοκρατικό (Ρεπουμπλικάνικο) Τουρκικό Κόμμα (ΔΤΚ) η ηγεσία του ΚΚΑ αρνήθηκε την κοινή υποψηφιότητα, χωρίς να δώσει πειστικές εξηγήσεις (ενώ ο υποψήφιος θα προερχόταν το πιθανότερο από το ΚΚΑ).

Η πιο πιθανή εξήγηση βρίσκεται στις ερωτοτροπίες της ηγεσίας προς μια πιθανή συμμετοχή στην κυβέρνηση, εξήγηση που ικανοποιεί κατά ένα μέρος και την στάση τους απέναντι στο σύνταγμα.

Θέλοντας να δώσουν εξετάσεις καλής συμπεριφοράς στην Άγκυρα, τον Ντενκτας και τους κεφαλαιοκράτες οι ηγέτες του ΚΚΑ έχασαν τις κοινές πορείες με το ΔΤΚ και τα συνθήματα όπως «η ενότητα των εργαζομένων θα συντρίψει την ενότητα των καπιταλιστών» (Πορεία - συγκέντρωση στην πλατεία Ατατούρκ στη Λευκωσία το Γενάρη του 84).

Στην προεκλογική του εκστρατεία το ΚΚΑ παραμέρισε τα ζητήματα του ψωμιού και της δουλειάς που απασχολούν τις Τ/Κυπριακές μάζες (ανεργία, ακρίβεια, εξαθλίωση) και περιορίστηκε στο πολιτικό/εθνικό ζήτημα σε μια εποχή που ο Ντενκτας έβγαине φανερά ενισχυμένος από τη διπλωματική νίκη στη Νέα Υόρκη.

Η πολιτική αυτή της ηγεσίας του ΚΚΑ πληρώθηκε ακριβά στις εκλογές της 9ης του Ιούνη. Το ποσοστό του υποψηφίου του κόμματος (Α. Ντουρντου-

ραν) μειώθηκε από το 30,4% στο 9,2% στο ένα τρίτο δηλαδή!

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΟΖΓΚΙΟΥΡ

Αντίθετα ο υποψήφιος του ΔΤΚ Οζκιουρ Οζγκιουρ ανέβασε το ποσοστό του κόμματος του από 12,75% σε 18,35%. Το ΔΤΚ και η νεολαία του κόμματος (Επαναστατική Νεολαία) ήταν οι μόνες πολιτικές δυνάμεις (μαζί με τη συντεχνία των δασκάλων με ηγέτη τον Α. Ταχσιν) που αντιστάθηκαν ηρωικά στο δικτατορικό Σύνταγμα με καμπάνιες και διαδηλώσεις που προκάλεσαν την επίθεση του Ντενκτας και της αστυνομίας του.

Η ηγεσία του ΔΤΚ δεν δίστασε στην προεκλογική εκστρατεία του να κατηγορήσει το στρατιωτικό καθεστώς της Τουρκίας και να ξεσκεπάσει τον Ντενκτας σαν εκπρόσωπο του κεφαλαίου.

«Ο κος Τάλατ (Γ.Γ. του ΔΤΚ) αναφέρθηκε σε δήλωσή του κ. Ντενκτας ότι ασχολείται μόνο με το κυπριακό κυρίως με την εδραίωση της κυριαρχίας του κεφαλαίου, καταπιέζοντας με βαρεία φορολογικά μέτρα το λαό και παρέχοντας φοροπαλλαγή στο κεφάλαιο. Ο κ. Τάλατ είπε ότι ο κ. Ντενκτας δεν διευθέτησε το θέμα των προσφύγων, ούτε κανένα οικονομικό πρόβλημα». (εφημερίδες 7/6/85).

Εξ άλλου ο κ. Οζκιουρ πρόβαλε έντονα τον εαυτό του σαν εναλλαχτική λύση τονίζοντας ιδιαίτερα ότι μπορεί να διοικήσει καλύτερα από τον Ντενκτας και τους κεφαλαιοκράτες την Τ/κ κοινότητα.

Γι' αυτή του τη στάση ο Οζκιουρ έγινε ο στόχος της δεξιάς.

Κατηγορήθηκε και στην Κύπρο και στην Τουρκία σαν πράχτορας του ΑΚΕΛ, ότι βαδίζει χέρι-χέρι με αυτούς που θέλουν ένωση με την Ελλάδα, ότι επιδιώκει μια Μαρξιστική-Λενινιστική Κύπρο, κ.α.

Παρόλα αυτά και παρόλη την παρουσία της στρατιωτικής δύναμης του Εβρεν στην Κύπρο ο Οζκιουρ αύξησε τη δύναμη του κατά 6% περίπου μετατρέποντας το ΔΤΚ στο ισχυρότερο εργατικό κόμμα ξεπερνώντας κατά πολύ το ΚΚΑ.

Απο συγκέντρωση του Δημοκρατικού Τουρκικού Κόμματος. Οπαδοί του κόμματος σηκώνουν στα χέρια τους τον Γ.Γ. του Δ.Τ.Κ. κ. Οζκιουρ.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΙ

Η θριαμβευτική νίκη του ΔΤΚ αποτελεί μια ισχυρή ένδειξη πως αν η αριστερά με τη συμμετοχή του ΚΚΑ και των δασκάλων κατέβαινε ενωμένη στις εκλογές οπλισμένη με ένα αγωνιστικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα σίγουρα θα ενίσχυε τη δύναμη της και θα μπορούσε ακόμα να είχε κερδίσει τις εκλογές. (Ένα τέτοιο πρόγραμμα θα μπορούσε να συγκινήσει ακόμα κι ένα μεγάλο κομμάτι των εποίκων, πολλοί από τους οποίους ξεγελάστηκαν από τον Ντενκτας και ζουν σε συνθήκες φτώχειας).

Η ταξική σύγκρουση μετά το 81, που το ΚΚΑ και το ΔΤΚ πήραν μαζί 43% των ψήφων, οξύνθηκε σε μεγάλο βαθμό και κλιμακώθηκε στη Γενική Απεργία της 11ης του Δεκεμβρη-την ίδια εποχή που ο Ντενκτας προσπαθούσε να λύσει το κυπριακό.

Οι ηγέτες όμως της αριστερας και κύρια του ΚΚΑ -αντι να δώσουν πολιτική έκφραση στις μεγάλες εργατικές κινητοποιήσεις και να αμφισβητήσουν την εξουσία της αστικής τάξης, επαινέσαν τον Ντενκτας για την νίκη του στην αδυναμία τους να δώσουν την εργατική, ταξική διεξόδο στις συνομιλίες των αστών.

Έτσι οι Τ/Κ αριστεροί ηγέτες έπεσαν στην παγίδα του Ντενκτας ο οποίος κάτω από τις τρομαχτικές εσωτερικές πιέσεις που είδαμε κατά το 1984 έκαμε τις γνωστές του παραχωρήσεις και πήγε στον ΟΗΕ με μοναδικό του στόχο να ισχυροποιήσει τη βάση του στην Τ/κυπριακή κοινότητα.

Αυτή-του η προσπάθεια βοηθήθηκε κι από όσους στην Κύπρο και την Ελλάδα επαινέσαν τις υποχωρήσεις του μετατρέποντας - τον έτσι στο διαλλαχτικό στοιχείο στη διαμάχη με τον Κυπριανό.

Ο «ΕΘΝΑΡΧΗΣ» ΝΤΕΝΚΤΑΣ

Η επικράτηση του Ντενκτας δεν ήταν βέβαια εύκολη υπόθεση όπως δεν

θα είναι εύκολη υπόθεση η διατήρηση της εξουσίας του πάνω στην Τ/Κ κοινότητα. Για να επικρατήσει χρειάστηκε να εγκαταλείψει το κόμμα του (Κόμμα Εθνικής Ενότητας) που έχει ταυτιστεί στη συνείδηση των Τ/Κ εργαζομένων σαν το κόμμα του ρουσφετιού, της διαφθοράς και της καταπίεσης, χρειάστηκε να αλλάξει το Σύνταγμα και να ποζάρει σαν ο ανεξάρτητος, υπερκομματικός εθνάρχης που έδωσε στους Τ/κ την κράτος τους και την περηφάνεια της ανεξάρτητης οντότητας.

Χρειάστηκε ακόμα να κουβαλήσει χιλιάδες εποίκους από την Τουρκία (γύρω στο 25% του εκλογικού σώματος) χρειάστηκε όλα τα χρήματα που ζήτησε από τους κεφαλαιοκράτες με επικεφαλής τον πολυεκατομμυριούχο Ασλ Ναδир για τον οποίο ο Τ/κ βορρας έχει ανοίξει σαν ξέφραγο αμπέλι. (και όπου εξασφαλίζει μισθους πιο χαμηλούς και απ' αυτούς της Κορέας και του Ταϊχουαν).

Η εγκατάλειψη του κόμματος εθνικής ενότητας από τον Ντενκτας δείχνει και την αγωνία της αστικής τάξης για την τύχη αυτού του κόμματος. Στις βουλευτικές εκλογές της 23ης του Ιούνη δεν πρέπει να εκπλαγούμε αν δούμε αυτό το κόμμα τον κύριο εκπρόσωπο της αστικής τάξης να καταποντίζεται. Μια άλλη ένδειξη αυτού του κινδύνου για τους αετούς βλέπουμε και στην πολυδιάσπαση της δεξιάς. (Ακόμα και ο γιος του Ντενκτας έφτιαξε το δικό του κόμμα).

ΠΥΡΡΕΙΑ ΝΙΚΗ

Μπροστα στον κίνδυνο της αριστερας όλα τα δεξιά κόμματα ενώθηκαν κι έδωσαν την προεδρία στον Ντενκτας. Αυτό δεν θα συμβεί και στις βουλευτικές.

Ο Ντενκτας μπορεί σύντομα να βρεθεί μπροστά σ' ένα κοινοβούλιο ανίκανο να δώσει μια σταθερή δεξιά κυβέρνηση (πρωθυπουργικό σύστημα). Η αστάθεια θα μεγαλώνει όσο θα γίνεται πιο καθαρή στις Τ/κ μάζες η

ανικανότητα του καπιταλισμού να δώσει λύση στα προβλήματα των εργαζομένων και της νεολαίας.

Έτσι η νίκη του Ντενκτας μπορεί να αποδειχτεί σύντομα μια πύρρεια νίκη γι' αυτόν και για την τάξη του.

Μεγάλο ρόλο σ' αυτή την εξέλιξη θα διαδραματίσει η πολιτική που θα ακολουθήσουν τα Ε/Κυπριακά αριστερά

κόμματα.

Η υιοθέτηση από το ΑΚΕΛ και την ΕΔΕΚ μιας ιαίας ταξικής πολιτικής και το σπάσιμο της συνεργασίας τους με τους Ε/κύπριους αστούς θα μπορούσε να δώσει φτερά στην Τ/κυπριακή αριστερά και να την οδηγήσει σύντομα στην πλειοψηφία στη βουλή και την κατάληψη της προεδρίας.

Δάφνης Μιχαήλ

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
έκφραση

ΕΚΦΡΑΣΗ

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553 051-51040
041-53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:
Εσωτερικό: £2.500
Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500
Ευρώπη: £4.000
Αμερική: £4.500